Det kongelige Theaters Repertoire.

№ 168.

Den indbildt Syge.

Priis: 24 Skilling.

Kjøbenhavn.

Faaes i Schubothes Boghandling paa Børsen Nr. 9,
samt hos Billet-Cassereren i Theatrets Forsal.

1849.

Det Kongelige Theaters Repertoire

faaes i Schubothes Boghandling paa Børsen Nr. 9 til vedføiede Priser.

No.		Rbd.	ß
1.	Emilie Galotti, Sørgespil af Lessing	1	8
3	Landsbysangerinderne, Syngestykke	=	14
4.	Tre Maaneder efter Brylluppet, originalt Lystspil af Overskou	1	14
6.	Romeo og Julie, Sørgesp. af Shakespeare ved P. Foersom og A. E. Boye	2	
7.	Fred med de Døde, Lystspil af Raupach	=	14
8.	Veien til Ødelæggelse, Comoedie af Holcroft	1	10
9.	De væltede Vogne, Syngestykke af Dupaty	=	14
10.	Skovhuggerens Søn, Syngestykke af Planard	1	
11.	Chinafarerne, Syngestykke af P. A. Heiberg	1	
14.	Efterskriften, Lystspil af Holbein	=	8
15.	Valentine af Mayland, Syngestykke af Bouilly	=	12
16.	Isidor og Olga, Sørgespil af Raupach	1	4
17.	Muurmesteren, Syngestykke af Scribe	=	14
18.	Destillateuren, original Vaudeville	1	4
19.	Den fortrædelige Formiddag, Lystspil	=	12
20.	Formynder og Myndling, Lystspil af Scribe	=	12
21.	Snyltegjæsten, ligeledes af Samme	=	12
22.	Hellig Tre Kongers Aften, Lystspil af Shakespeare	1	14
23.	Hvilken er den Rette? original Vaudeville af Overskou	=	12
24.	De muntre Koner, Lystspil af Shakespeare	1	14
25.	Vor Tids Mennesker, originalt Lystspil af Overskou	1	8
26.	Den Stumme i Portici, Opera af Scribe og Delavigne, ved J. L. Heiberg	1	
27.	Eugenie, Drama af Beaumarchais	1	2
28.	Brødrene Philibert, Lystspil af Picard	1	8
29.	Marie, Syngestykke af Planard	=	12
30.	Hans Sachs, Skuespil af Deinhardstein	1	4
31.	Fornuftgiftermaalet, Skuespil af Scribe	1	4
32.	To Aar efter Brylluppet, Lystspil af Scribe	1	
33.	Den unge Ægtemand, Lystspil af Mazeres	1	8
34.	Den fortræffelige Onkel, Lystspil af Scribe	1	
35.	Bruden, Syngestykke af Scribe	1	12
36.	Don Carlos, Tragoedie af Schiller	2	8
37.	Fra Diavolo, Syngestykke af Scribe	1	8
38.	Henrik den Femtes Ungdom, Syngespil	1	8
39.	Qvækeren og Dandserinden, Comoedie af Scribe	1	4
40.	Familien Riqueborg, Drama af Scribe	1	
41.	Den gamle Ægtemand, Lystspil af Scribe	1	2
42.	Elskovsdrikken, Syngestykke af Scribe	1	
43.	Frierens Besøg, Lystspil af Scribe og Melesville	1	
44.	Kostgængeren, Lystspil af Scribe	1	
45.	Den første Kjærlighed, Lystspil af Scribe	1	
46.	Møllen i Bjergkløften, Syngespil af Carl Baromäus v. Miltitz.	1	
47.	Dronningen paa 16 Aar, Drama af H. C. Andersen	1	4
48.	Garrick i Bristol, Lystspil af Deinhardstein	2	
49.	Dominique, Comoedie af D'Epagny og Dupin	1	12
50.	Brødrene Foster, Lystspil, efter Töpfers Bearbeidelse af J. L. Heiberg	1	8
51.	For evig! eller: Medicin mod en Elskovsrus! af Scribe og Varner	1	4
52.	Johanne d'Arc, Pigen af Orleans, romantisk Tragoedie af Schiller	2	4
53.	Christen og Christine, dramatisk Idyl, efter Scribe og Dupins: „Michel et Christine," ved J. L. Heiberg	1	
54.	Christens Hjemkomst, Lystspil af Scribe og Dupin	1	
55.	Broder og Søster, Comoedie af Scribe og Melesville	1	
56.	Donna Diana, Lystspil, oversat efter West's Bearbeidelse af Moretos spanske Original, ved Forfatteren af Skuespillet: „Navnet, eller det hurtige Frieri"	2	4
57.	Kom! Dramatisk Opgave, af Elsholtz	=	12
58.	Ludvig den Ellevte, Tragoedie af Casimir Delavigne	2	8
59.	Tempelherren og Jødinden, romantisk Opera af W. A. Wohlbrück	1	4
60.	Den unge Hovmesterinde, Lystspil, efter Scribe og Duport ved J. L. Heiberg	1	4
61.	Ludovic, Syngestykke af de Saint-Georges	1	4
62.	En Time i et Stervbo, Lystspil, efter det Franske ved J. L. Heiberg	1	
63.	Den Ubekjendte, tragisk Syngespil af Romani	1	
64.	Hertuginden af Mantua, et Drama af James Sheridan Knowles	2	
65.	Aurelia, Skuespil efter Scribe	1	8
66.	Den hemmelige Lidenskab, Lystspil af Scribe	2	
67.	Igaar og Idag, eller et Eventyr paa Heden, originalt Lystspil	1	3
68.	De to Ægtemænd, Lystspil af Scribe og Warner	1	
69.	Ørnens Rede, romantisk comisk Opera af Carl v. Holtey	1	4
70.	Yelva, Drama af Scribe, Devilleneuve og Desverges	1	
71.	Matrosen, Comoedie af Souvage og Lurieu	1	
72.	Et Eventyr under Carl den Niende, Lystspil af Soulié og Badon	1	12

Den indbildt Syge,

Komedie i tre Akter af Molière;

oversat af Th. Overskou.

Personerne.

Argan, indbildt Syg;
Beline, hans anden Kone;
Angelique, } hans Døttre af første Ægteskab;
Louison, }
Beralde, hans Broder;
Cleante.
Kampherius, Læge;
Thomas, hans Søn.
Laxans, Argans Huuslæge.
Fleurant, Apotheker.
Sonnet, Notarius.
Toinette, Pige i Argans Huus.

Handlingen foregaaer i Argans Værelse.

Første Act.

Første Scene.

Argan (sidder ved et Bord og gjennemgaaer sin Apothekers Regning). Tre og to er fem, og fem er ti, og ti er tyve; — tre og to er fem. „Endvidere, den 24de, et lille lindrende og blødgiørende Klysteer, for at blødne, fugte og forfriske Deres Velbaarenheds indvendige Dele.“ — Hvad jeg holder meget af hos den gode Apotheker Fleurant, det er, at han altid er saa udmærket høflig i sine Regninger. — „Deres Velbaarenheds indvendige Dele, 3 Mark og 12 —“ Ja, men min gode Apotheker, det er ikke nok at være høflig, man maa ogsaa være rimelig og ikke flaae sine Syge — 3 Mark og 12 for et Klysteer! Tak skal De have! Jeg har jo sagt Dem det; i de andre Regninger har De kun sat mig et Klysteer for 2 Mark; og naar en Apotheker kommer med 2 Mark, saa vil det sige det samme som 1 Mark; — see der har De den; 1 Mark. — „Endvidere, samme Dag, et kraftigt afførende Klysteer, sammensat, efter Receptens Lydende, af en dobbelt Dosis Katholikon, Rhabarber, Rosenhonning og saa videre, for at udfeie, tvætte og rense Deres velbaarne Underliv, 3 Mark og 12 —“ Med Tilladelse, Hr. Apotheker, 1 Mark. — „Endvidere, samme Dag, om Aftenen, en leverrensende, dulmende og søvndyssende Svalebrik, for at befordre Deres Velbaarenheds Nattero; 4 Mark og 8 —“ Det kan jeg ikke sige, var for meget, for jeg sov deiligt. Fem, ti, tretten, femten Mark og otte Skilling: to Daler, tre og otte. — „Endvidere: den 25de, et stærkt, rensende og styrkende Middel, sammensat af frisk Cassia, levantinske Sennesblade og saa videre, forordnet ved Recept af Hr. Laxans, for at løttre og mindske Deres Velbaarenheds Galde, 12 Mark —“ Aa Snak, Hr. Apotheker! nu spøger De; De maa dog see at leve med de Syge! Doctor Laxans har slet ikke forordnet Dem til at lade mig punge ud med to Daler. Vær saa artig, sæt otte Mark, hav den Godhed — En Rigsdaler og to Mark. — „Endvidere, samme Dag, en smertestillende og sammentrækkende Mixtur, for at faae Deres Velbaarenhed til Ro, 4 Mark og 4 —“ Saa? nei, to Mark, tolv! — „Endvidere, den 26de, et udluftende Klysteer, for at sætte Deres Velbaarenheds Opblæsninger, 3 Mark og 12 —“ Nei, 1 Mark, Hr. Fleurant, kun 1 Mark. — „Endvidere, Deres Velbaarenheds Klysteer, givet igjen om Aftenen, som anført, 3 Mark og 12 —“ En Mark, en Mark, Hr. Apotheker. — „Endvidere, den 27de, en stærk Essents for at fremme Afføringen og forjage Deres Velbaarenheds Opstigelser, 7 Mark.“ Een og een. See det kan jeg finde mig i, det er dog rimeligt. — „Endvidere, en Portion afklaret Valle med Sukker i, for at mildne, slappe, dæmpe og friske Deres velbaarne Blod, 1 Mark og 8 —“ Meget godt! een og otte. — „Endvidere, en præserverende Brystmixtur, lavet med 12 Gran Bezoar, Lemon- og Granatsirup og saa videre, efter Recept, 15 Mark —“ Stop, Hr. Fleurant, saa sagte, ikke hidsig! Holder De saadan Huus med Folk, hvem troer De da har Lyst til at være syg længer? Nei, lad det være godt med ti Mark — en Daler, fire — en Daler, fire! — — Tre og to — og fem er ti, ti er tyve — 29 Rdlr. 3 Mark og 5 Skilling. — Naa, saa har jeg i denne Maaned faaet en, to, tre, fire, fem, sex, syv, otte Mixturer, og et, to, tre, fire, fem, sex, syv, otte, ni, ti, elleve, tolv Klysterer, og i

forrige Maaned havde jeg tolv Mixturer og tyve Klysterer. Nu forundrer jeg mig ikke over, at jeg ikke befinder mig saa godt i denne Maaned som i forrige. Det maa jeg have sagt til den gode Doctor Laxans, for at han kan hjælpe paa mig. — Hei, tag alt dette væk! (seer at det ikke bliver bragt bort og at der ikke er Nogen i Værelset). Her er Ingen. Det nytter ikke at jeg snakker; altid lade de mig være alene; det er ikke muligt at holde dem herinde. (ringer med en Klokke, som staaer paa Bordet) De høre ikke og Klokken vil ikke ringe stærkt nok. Ling ling ling! Det hjælper ikke. Ling ling ling! De ere døve! — Toinette! Dring ling ling! Det er det samme som jeg ikke kimede! Tøs! Taske! Ring dingeling! — O, Dit Asen, gid Fanden havde Dig! Ring dingeling ling ling! Jeg brister! (Han ringer ikke mere, men skriger) Dingelinge ling ling! Hvor kan de dog nænne at lade en stakkels syg Mand være saadan alene? Dringelinge linge linge! Aa Herregud, de vil vel lade mig sidde og døe her! Dringe linge ling ling!

Anden Scene.

Argan. Toinette.

Toinette (idet hun kommer). Her er jeg!
Argan. Ah, Du Skarn, Du Afskum!
Toinette (lader som hun havde stødt Hovedet). Gid Pokker havde Deres Utaalmodighed! De jager saadan paa Folk, at jeg løb Hovedet imod en Vinduespost, saa det fortner for mine Dine.
Argan (vred). Aa, Du lumske —
Toinette (afbryder ham). Aa!
Argan. Det er —
Toinette. Aa!
Argan. Det er en heel Time —
Toinette. Aa!
Argan. Du har ladet mig være alene.
Toinette. Aa —
Argan. Ti stille, Dit Skarn, at jeg kan faae Ro til at skjælde Dig ud.
Toinette. Det var rart; efter at jeg saadan er kommen til Skade for Deres Skyld.
Argan. Du har faaet mig til at skrige Veiret af mig, falske Fruentimmer!
Toinette. Og De har faaet mig til at knuse Hovedet. Det ene er ligesaa galt som det andet; lad det gaae lige op; vil De være saa artig?
Argan. Hvad, Dit Uhyre —
Toinette. Skjænder De, saa græder jeg.
Argan. Skarns Tøs, at lade mig være —
Toinette (begynder igjen) Aa!
Argan. Aa, Din Slange, Du vil bare —
Toinette. Aa!
Argan. Hvad! saa jeg skal da ovenikjøbet ikke have den Fornøielse at skjælde Dig ud?
Toinette. Skjæld De kun, lige saa længe De har Lyst; for mig gjerne.
Argan. Men Du vil jo ikke lade mig komme til, Satan! Du afbryder mig jo hvert Dieblik.
Toinette. Er det Dem en Fornøielse at skjælde, saa maa jeg da vel ogsaa sagtens have den Fornøielse at græde. Hver Sit, saa faaer Ingen for meget. Ah!
Argan. Naa, saa lad det da være forbi. Tag dette bort, Du Djævleunge; tag dette bort. (efter at have reist sig) Har mit Klysteer virket godt i Dag?
Toinette. Deres Klysteer?
Argan. Ja! Er jeg kommen af med nogen Galde?
Toinette. Veed De hvad? saadant Noget befatter jeg mig ikke med. Lad Deres Hr. Apotheker have sin Næse i det, det er ham, der tager Profitten af det.
Argan. Lad mig see, at Du har nogen Kjødsuppe staaende færdig til mig, naar jeg nu snart skal i Laug med det andet.
Toinette. Hvor denne Doctor Laxans og denne Apotheker Fleurant dog holde sig lystige med Herrens Legeme; jo de have en god Malkeko i Dem. Jeg gad nok spurgt dem, hvad det er for en Sygdom, Herren egentlig har, som de tylle saa megen Medicin i Dem for.
Argan. Ti stille, dumme Fruentimmer! det er ikke for Dig at sætte ud paa Doctorernes Recepter. Lad min Datter, Angelique, komme herind; jeg har Noget at tale med hende om.
Toinette. Der kommer hun af sig selv, hun har gjættet Deres Tanker.

Tredie Scene.

De Forrige. Angelique.

Argan. Herhen til mig, Angelique! Du kommer, som Du var kaldet; jeg vilde tale med Dig.
Angelique. Hav den Godhed; jeg hører.
Argan. Et Dieblik! (til Toinette) Aa, min Stok! Jeg skal strax være her igjen.
Toinette. Skynd Dem, skynd Dem! Apothekeren giver Dem Noget at bestille.
(Argan løber ud).

Fjerde Scene.

Angelique. Toinette.

Angelique. Toinette!
Toinette. Naa?
Angelique. See engang paa mig.
Toinette. Godt; jeg seer.
Angelique. Toinette!
Toinette. Naa, hvad skal Toinette?
Angelique. Gjætter Du ikke hvad jeg vil tale med Dig om?

Toinette. Jeg kan nok tænke det; om vor unge Elsker; thi nu have alle vore Samtaler i sex Dage kun dreiet sig om ham, og De er ikke rigtigt i Deres Es, naar De ikke hvert Øieblik taler om ham.

Angelique. Naar Du veed det, hvorfor er Du da ikke den Første, som taler om ham? Hvorfor sparer Du mig ikke Omsvøb, for at faae Dig til at tale derom?

Toinette. De giver mig ikke Tid til det; De er saa ivrig, at man ikke godt kan komme Dem i Forkjøbet.

Angelique. Jeg tilstaaer, jeg kan ikke blive kjed af at tale med Dig om ham, og jeg benytter med Glæde hvert Øieblik, hvori jeg kan aabne mit Hjerte for Dig. Men siig mig, Toinette, finder Du, at den Følelse, jeg har for ham, er at dadle?

Toinette. Det skal jeg nok tage mig i Agt for at finde.

Angelique. Gjør jeg Uret i at hengive mig til en saa sød Tilbøielighed?

Toinette. Hvem siger det?

Angelique. Og vilde Du forlange, at jeg skulde være ufølsom for hans ømme Forsikkringer om den varme Kjærlighed, han viser mig.

Toinette. Gud bevares!

Angelique. Siig mig nu, finder Du ikke, ligesom jeg, at der er — Noget, saadan fra Himlen — Noget, ligesom en Skjæbne, i det uventede Tilfælde, hvorved jeg gjorde hans Bekjendtskab?

Toinette. Jo.

Angelique. Finder Du ikke, at han, ved saaledes at tage mit Forsvar, uden at kjende mig, har viist sig som et rigtigt retskaffent Menneske?

Toinette. Jo.

Angelique. At det ikke er muligt, at handle mere ædelt?

Toinette. Det siger jeg med.

Angelique. Og at han gjorde det saa nydeligt som tænkes kan?

Toinette. Kors, jo!

Angelique. Og finder Du ikke ogsaa, at han er smuk?

Toinette. Det finder jeg rigtignok.

Angelique. Og har den fineste Anstand?

Toinette. Forstaaer sig.

Angelique. At der er noget Ædelt baade i hans Tale og hans Maade at være paa?

Toinette. Det kan da Ingen negte

Angelique. At man ikke kan høre noget mere Rørende, end det, han siger til mig?

Toinette. Det er sandt.

Angelique. Og at der er Intet, som kan være mere ærgerligt, end den Tvang, hvori jeg bliver holdt, og som hindrer os i at yttre de søde Følelser for hinanden, hvormed Himlen har opfyldt vore Hjerter?

Toinette. Det har De Ret i.

Angelique. Men, lille, gode Toinette, troer Du ogsaa, at han elsker mig saa meget, som han siger?

Toinette. Hum, hum — det er af de Ting, der sommetider ere vanskelige at blive vis paa. Kjærlighedens Fagter see mange Gange ud som den skjære Sandhed, — o, jeg har seet dem, der have spillet mageløst Komedie i det Fag.

Angelique. Ah, Toinette, hvad er det Du siger? Ak, kunde det være muligt, at han ikke skulde være oprigtig, saaledes som han taler til mig?

Toinette. I alle Fald, det vil De snart faae at vide; hans Beslutning. at forlange Deres Haand, som han igaar skrev Dem til om, er den sikkreste Vei til at vise Dem, om han siger sandt eller ei. Det er det bedste Beviis.

Angelique. Ak, Toinette, dersom han bedrager mig, saa troer jeg aldrig noget Mandfolk mere i mit Liv.

Toinette. Der kommer Deres Fader tilbage.

Femte Scene.

De Forrige. Argan.

Argan. Naa da, Barn, nu skal jeg fortælle Dig noget Nyt, som Du maaskee ikke venter at høre. Der er Een, som frier til Dig. Hvad skal det sige? Du leer? Aa ja, Det er morsomt nok, det Ord Ægteskab. Der er ikke Noget mere løierligt for de unge Piger. Ak, Natur! Natur! — Som jeg seer, min Glut, har jeg da ikke nødig at spørge Dig om Du vil giftes.

Angelique. Jeg bør gjøre Alt hvad min Fader behager at befale mig.

Argan. Hvor det glæder mig at have en saa lydig Datter. Saa er da Sagen afgjort; ja jeg har ogsaa lovet Dig bort.

Angelique. Det er min Pligt, blindt at følge min Faders Villie.

Argan. Min Kone, Din Stedmoder, var tilsinds, at jeg skulde sætte Dig i et Kloster, og Din Lillesøster, Louison, syntes det ogsaa. Din Stedmoder har nu altid været forhippet paa det.

Toinette (ved sig selv). Den gode Sjel, hun har sine Aarsager.

Argan. Hun har slet ikke villet give sit Samtykke til dette Giftermaal; men jeg har faaet Bugt med hende, og mit Ord er givet.

Angelique. Kjære Fader, jeg er Dem meget taknemmelig for Deres Godhed.

Toinette (til Argan). Oprigtigt talt, jeg takker Dem ogsaa meget derfor; det er det Fornuftigste, De har gjort i Deres Dage.

Argan. Jeg har endnu ikke seet Mennesket, men det er mig sagt, at jeg skal blive fornøiet med ham, og Du ogsaa.

Angelique. Det kan De være viß paa.

Argan. Saa? Har Du da seet ham?

Angelique. Siden Deres Samtykke tillader mig at aabne mit Hjerte for Dem, vil jeg ikke dølge, at Tilfældet har gjort os bekjendte med hinanden for sex Dage siden, og at hans Frierie hos Dem er en Følge af den Tilbøielighed, som er opstaaet hos os begge fra det Dieblik, da vi først saae hinanden.

Argan. Det har de ikke fortalt mig Noget om, men det er mig meget kjært. Destobedre, at det er gaaet saadan. De sige, at det er en rask ung Fyr, som seer godt ud.

Angelique. Ja.

Argan. Velvoxen.

Angelique. Meget rigtigt.

Argan. Behagelig af Person.

Angelique. Særdeles behagelig.

Argan. Smukt Ansigt.

Angelique. Meget smukt.

Argan. Fornuftig og dannet.

Angelique. Overmaade.

Argan. Meget retskaffen.

Angelique. Det retskafneste Menneske af Verden —

Argan. Som taler deiligt Græsk og Latin —

Angelique. Det veed jeg ikke.

Argan. Og skal disputere for den medicinske Doctorgrad om tre Dage.

Angelique. Han, Fader?

Argan. Ja. Har han ikke sagt Dig det?

Angelique. Nei, det kan jeg forsikkre Dem. Hvem har sagt Dem det?

Argan. Doctor Laxans.

Angelique. Kjender da Doctor Laxans ham?

Argan. Det var et rart Spørgsmaal. Han maa vel sagtens kiende ham, siden det er hans Søsterson.

Angelique. Cleante, en Søsterson af Doctor Laxans!

Argan. Hvad for en Cleante? Vi tale om ham, som har friet til Dig.

Angelique. Ja ham,

Argan. Naa ham. Det er en Søsterson af Hr. Laxans, siden han er en Søn af hans Svoger, Kampherius, Lægen; og denne Søn hedder Thomas Kampherius, men ikke Cleante. Ægteskabet have vi sluttet her imorges, Hr. Laxans, min Apotheker og jeg, og endnu i Dag skal min tilkommende Svigerson forestilles mig af sin Fader. Hvad nu? Du seer jo ganske himmelfalden ud.

Angelique. Det kommer af, Fader, jeg hører, De har talt om Een, og jeg har troet, det var om en Anden.

Toinette. Hvad for Noget, Herre! har De udklækket denne naragtige Plan? Og De, med Deres mange Penge, De vil gifte Deres Datter med en Doctor?

Argan. Ja; kommer det Dig ved, Dit falske Kreatur? Skal Du blande Dig i det, Næsviis?

Toinette. Ih Gud! ikke saa glubsk! Strax kommer De med Skjældsord. Kan vi da ikke tale fornuftigt med hinanden, uden at blive hidsige? Naa, lad os være ganske rolige. Med Deres Tilladelse, hvad Aarsag har De nu til at stifte saadant et Ægteskab?

Argan. Jeg har den Aarsag, at da jeg seer, jeg er syg og skrøbelig, saa vil jeg have en Svigerson, som er Læge, og Paarørende, som ogsaa ere Læger, for at jeg kan have gode og tilforladelige Hjælpere imod Sygdommen, for at jeg i min Familie kan have Kilden til alle de Lægemidler, jeg trænger til, og for at jeg selv kan være tilstede ved alle Consultationer og Receptskrivninger.

Toinette. Saadan! Det er dog altid en Aarsag. See, det er fornøieligt saadan at tale sagtmodigt med hverandre. Men, Herre, kan De ogsaa med en god Samvittighed sige, at De er syg?

Argan. Hvad for Noget, uforskammede Tøs! Om jeg er syg! Om jeg er syg, Næsviis!

Toinette. Naa godt. Ja, De er syg, ja! Lad os ikke skjændes om det. Ja, De er meget syg; det er jeg enig med Dem om —. De er mere syg, end De selv veed af, dermed er det forbi. Men Deres Datter skal tage en Mand for sin egen Skyld, og da hun ikke er syg, saa er det ikke nødvendigt, at hun faaer en Doctor.

Argan. Det er for min Skyld, jeg giver hende denne Doctor, og en velartet Datter maa være sjeleglad over at gifte sig med Noget, som kan være hendes Faders Helbred til Nytte.

Toinette. Herre, skal jeg give Dem et venskabeligt Raad?

Argan. Hvad er det for et Raad?

Toinette. Tænk aldrig paa det Giftermaal.

Argan. Og hvorfor ikke?

Toinette. Hvorfor ikke? Fordi Deres Datter aldrig vil indgaae det.

Argan. Hun vil aldrig indgaae det?

Toinette. Nei.

Argan. Min Datter?

Toinette. Deres Datter. Hun vil svare Dem, at hun ikke bryder sig hverken om Hr. Kampherius, eller om hans Søn, Hr. Thomas Kampherius, eller om nogen af alle de Hr. Kampheriusser, der gaae paa Guds grønne Jord.

Argan. Men jeg bryder mig om dem. Jeg vil ikke tale om, at dette Partie er fordeelagtigere, end Nogen troer. Hr. Kampherius har ingen anden Søn, det er hans eneste Arving. Men, hvad der er det bedste, Hr. Laxans, som har hverken Kone eller Børn, giver ham alt hvad han eier, bare for dette Giftermaals Skyld, og Hr. Laxans

er en Mand paa gode 4000 Daler aarlig Rente.

Toinette. Hvad han maa have slaaet en Mængde Mennesker ihjel for at være bleven saa rig.

Argan. 4000 Daler aarlig Rente, det er Noget, uden at regne Faderens Formue.

Toinette. Ja, Herre, alt dette er meget smukt og rart, men jeg kommer bestandig tilbage til hvad jeg sagde; jeg raader Dem, imellem os, til at vælge hende en anden Mand; hun er saamænd ikke skabt til at blive Fru Kampherius.

Argan. Men jeg, jeg vil have, at hun skal være det.

Toinette. Aa fy, sig ikke saadant Noget.

Argan. Saa! det skal jeg ikke sige?

Toinette. Aa nei.

Argan. Og hvorfor skal jeg ikke sige det?

Toinette. Man skulde troe, at De ikke tænker over hvad De selv siger.

Argan. Lad man troe hvad man vil; men jeg siger, at hun skal gjøre, hvad jeg har lovet.

Toinette. Nei, jeg er vis paa, hun gjør det ikke.

Argan. Det skal jeg nok lære hende til.

Toinette. Jeg siger Dem, hun gjør det ikke.

Argan. Hun gjør det, eller jeg sætter hende i et Kloster.

Toinette. De?

Argan. Jeg.

Toinette. Godt.

Argan. Hvad for noget Godt?

Toinette. De sætter hende ikke i et Kloster.

Argan. Sætter jeg hende ikke i et Kloster?

Toinette. Nei.

Argan. Nei?

Toinette. Nei.

Argan. See see! det er jo deiligt! Jeg skulde ikke sætte min Datter i et Kloster naar jeg vil?

Toinette. Nei, siger jeg.

Argan. Hvem vil forbyde mig det?

Toinette. De selv.

Argan. Jeg?

Toinette. Ja. Det har De ikke Hjerte til.

Argan. Jo jeg har.

Toinette. De spøger.

Argan. Jeg spøger ikke.

Toinette. Den faderlige Kjærlighed vil komme over Dem.

Argan. Den vil slet ikke komme over mig.

Toinette. En lille Taare eller to, Armene om Deres Hals, et Søde-lille-rare-Papa, ret ømt — saa er De færdig! det er nok til at røre Dem.

Argan. Nei, Alt det gjør mig ikke Noget.

Toinette. Jo jo.

Argan. Jeg siger Dig, jeg lader mig ikke rokke fra det.

Toinette. Snak.

Argan. Du maa ikke sige Snak.

Toinette. Gud, jeg kjender Dem; De er af en godmodig Natur.

Argan (opbragt). Nei, jeg er ikke godmodig; jeg er ond, naar jeg vil være det.

Toinette. Stille, Herre, stille! De tænker ikke paa, De er syg.

Argan. Jeg befaler hende paa det allerbestemteste, at hun skal holde sig færdig til at tage den Mand, som jeg vil give hende.

Toinette. Og jeg forbyder hende paa det allerbestemteste at gjøre det.

Argan. Hvad er det for en Verden vi leve i? Hvad er det for en Dumdristighed af en Viisnæse af en Tjenestepige at tale i den Tone til sin Huusbond?

Toinette. Naar en Huusbond ikke tænker paa hvad han gjør, saa har en fornuftig Tjenestepige Ret til at hjælpe ham paa den rigtige Vei.

Argan (løber efter Toinette). Din uforskammede Tøs, jeg myrder Dig!

Toinette (smutter fra Argan og stiller en Stol imellem sig og ham). Det er min Pligt at sætte mig imod Ting, som kan gjøre Dem Skam.

Argan (løber med Stokken efter Toinette om Stolen). Bi Du kun, bi Du kun, jeg skal lære Dig at tale.

Toinette (løber til den Side, hvor Argan ikke er). Jeg vil sørge, som jeg bør, for at De ikke skal gjøre dumme Streger.

Argan (som før). Taske!

Toinette (som før). Nei, jeg giver aldrig mit Samtykke til dette Ægteskab.

Argan (som før). Uhyre!

Toinette (som før). Jeg tillader ikke, at hun gifter sig med Deres Doctor Kampherius.

Argan (som før). Fruentimmer!

Toinette (som før). Og hun lystrer heller mig, end Dem.

Argan (standser). Angelique, vil Du da ikke holde mig paa den uforskammede Tøs?

Angelique. Fader, ærg Dem bare ikke saa De bliver syg.

Argan. Dersom Du ikke holder mig paa hende, saa giver jeg Dig min Forbandelse.

Toinette. Og dersom hun lystrer Dem, saa gjør jeg hende arveløs (løber ud; Angelique følger bag efter.)

Argan (kaster sig i sin Stol). Ah ah ah! jeg kan ikke mere! Det tager Livet af mig!

Sjette Scene.

Argan. Beline.

Argan. Ah — Kone, kom herhen!

Beline. Hvad feiler Dig, stakkels Mand?

Argan. Kom herhen og hjælp mig.

Beline. Hvad er det? sig mig dog, hvad er det, min lille Ven?

Argan. Søde Belle!

Beline. Gode, kjære Gante!

Argan. De har saadan opbragt mig.

Beline. Bevares, stakkels lille Mand? Hvordan? hvem, min Engel?

Argan. Det Skarn af en Pige, Du har; hun har viist sig saa uforskammet imod mig, som hun aldrig har været.

Beline. Naa, forivre Dig blot ikke.

Argan. Hun har gjort mig reent gal, min rare Glut.

Beline. Rolig, rolig, lille Ven.

Argan. Hun har i en stiv Klokketime været mig imod i Alt, hvad jeg vilde have.

Beline. Naa naa, sagte, sagte, Barn.

Argan. Og havt den Frækhed, at sige til mig, at jeg ikke er syg.

Beline. Det er oprørende.

Argan. Du veed, min velsignede Unge, om jeg er syg.

Beline. Ja, min Ven, hun har Uret.

Argan. Belle, det Fruentimmer bringer mig i min Grav.

Beline. Aa naa naa!

Argan. Jeg kan takke hende for al den Galde, jeg samler paa.

Beline. Vær nu ikke saa vred.

Argan. Jeg har tigget Dig om, jeg veed ikke hvor tidt, at jage hende paa Døren.

Beline. Min Gud, lille Gante, der er hverken Piger eller Tjenere, uden de have deres Feil. Man er sommetider nødt til at lukke Øiet i for deres slette Sider, forbi de have deres gode. Denne hun er væver, opmærksom, paapasselig og især tro, og Du veed, hvorban man i vore Tider maa være forsigtig med at tage Tjenestefolk. Toinette! Toinette!

Syvende Scene.

De Forrige. Toinette.

Toinette. Frue!

Beline. Hvorfor har Du saaledes bragt min Mand i Vrede?

Toinette (i en fagtmodig Tone). Jeg, Frue, Bevares! Jeg veed virkelig ikke hvad De mener; jeg tænker aldrig paa andet, end hvorban jeg skal være Herren til Villighed i alle Ting.

Argan. Aa Du Falskeblakke!

Toinette. Han fortalte os, at han vilde gifte sin Datter med en Søn af Doctor Kampherius; jeg svarede, at jeg fandt, det var et meget fordeelagtigt Partie for hende, men at jeg dog syntes, det var bedre om han satte hende i Kloster.

Beline. Det var der ingen Ulykke i; jeg finder, at deri har hun Ret.

Argan. Saa Du troer hende, min Glut? Det en lumsk Taske; hun har sagt mig Uartighed paa Uartighed.

Beline. Ja ja, jeg troer det nok, min Ven. See nu, Du kommer lidt til Dig selv. Hør, Toinette, dersom Du nogensinde gjør min Mand vred, saa jager jeg Dig bort. Kom, giv mig hans Pelsværks-Kavai og Puderne, at jeg kan faae ham sat tilrette i hans Stol. — Du sidder jo der som jeg veed ikke hvad. Træk Din Hue godt ned over Ørene; der er ikke Noget, der sætter sig saadan for Bryster som Træk i Ørene.

Argan. Aa, Du søde Barn, hvor jeg er Dig taknemmelig for al den Omhu, Du viser mig.

Beline (lægger Puderne tilrette om ham). Løft Dig lidt, saa at jeg kan lægge denne under Dig. Der, faae den at læne Dig til og den paa den anden Side. Denne maa Du have bag Ryggen, og see her, paa den kan Du støtte Hovedet.

Toinette (trykker ham haardt en Pude om Hovedet). Og denne kan være god naar Aftenluften kommer.

Argan (reiser sig i Hidsighed og kaster Puderne efter Toinette, som løber). Ah, Du Kjeltring af et Fruentimmer, vil Du qvæle mig?

Ottende Scene.

Argan. Beline.

Beline. Naa naa, hvad er der nu?

Argan (kaster sig i Stolen). Aa aa aa, jeg kan ikke mere!

Beline. Hvorfor bliver Du nu saa vred? Hun troede, ret at gjøre det godt.

Argan. Du kjender hende ikke, min Engel; det er den pure Ondskab af det falske Uhyre. Aa, hun har bragt mig reent ud af mig selv; jeg kommer til at tage over otte Mixturer og tolv Klysterer, for at forvinde alt dette.

Beline. Naa, naa, min lille Ven; stil Dig nu lidt tilfreds.

Argan. Søde Kone, Du er min eneste Trøst.

Beline. Stakkels lille Gantemand!

Argan. Hør, for at forsøge at gjengjælde Dig al den Kjærlighed, Du viser mig, vil jeg, som jeg har sagt Dig, gjøre mit Testament.

Beline. O', min Ven, lad os aldrig tale om det, det beder jeg Dig om; jeg kan ikke bære denne Tanke. Bare det Ord Testament faaer mig til at skjælve og bæve af Sorg.

Argan. Jeg har bedet Du skulde tale derom til Din Notarius.

Beline. Han er her — derinde; jeg har ladet ham hente.

Argan. Saa lad ham komme ind, min Engleskjel.

Beline. O, min Ven, naar man elsker en Mand, ret saadan inderligt, saa kan man ikke tænke paa saadant Noget. (kalder ind ad Døren) Hr. Honnet.

Niende Scene.

De Forrige. Bonnet.

Argan. Kom nærmere, Hr. Bonnet, kom nærmere. Vær saa artig, tag Dem en Stol. Min Kone har sagt mig, Hr. Bonnet, at De er en meget bonnet og retskaffen Mand og en god Ven af hende, derfor har jeg bedet hende, at tale med Dem om et Testament, som jeg vil gjøre.

Beline. Ah, mig er det ikke muligt, at tale om saadanne Ting.

Bonnet. Hun har forklaret mig Deres Velbaarenheds Hensigt, og hvad De er tilsinds at gjøre for hende, men jeg maa tillade mig at sige Dem, De kan ikke ved Testament give Deres Kone Noget.

Argan. Hvorfor ikke?

Bonnet. Det er imod Skik og Brug. Levede De paa Landet, hvor man gaaer stricte efter Lovens Ord — o ja, det lod sig gjøre; men i Paris og overalt, hvor man fornemmelig følger Skik og Brug — det gaaer ikke an; Dispositionen vilde blive magtesløs. Alle de Fordele, som Mand og Qvinde, der leve i Ægteskab sammen, kunne tilvende hinanden, er et mutuum donum inter vivos, det vil sige: en Gave, som den Ene gjør den Anden i levende Live; og derhos fordres dog, at der, naar der første Gang indtræffer Dødsfald imellem de tvende Ægtefæller, ikke er Børn, hverken af den Døde eller af den Overlevende.

Argan. Det er da en uforskammet Skik og Brug, at en Mand ikke kan efterlade en Kone, som holder saa inderligt af ham og er saa omhyggelig for ham, Noget af sin Formue. Jeg kunde have Lyst til at spørge min Procurator om, hvorledes jeg skulde bære mig ad i den Sag.

Bonnet. Det er ikke til Procuratorerne, man skal henvende sig om Sligt, thi de tage i Almindelighed det Slags Sager meget strengt og bilde sig ind, at det er en Forbrydelse at disponere mod Lovens Ordlydende; de ere Vanskelighedernes Folk, som slet ikke kjende noget til Samvittighedens Smutveie. Nei, det er et ganske andet Slags Mennesker, som man maa raadspørge om det; de ere langt mere smidige og vide bedre Besked om hvorban man ganske tyst og stille kan sætte over Loven og gjøre Ret af det, der ikke er tilladeligt, som forstaae at jevne Vanskelighederne i en Sag og at finde Midler til at omgaae Skik og Brug ved et eller andet beneficium indirectum. Hvor skulde vi hen, naar vi ikke forstode det? Der skal Boielighed til Forretninger, ellers kommer man ingen Vei; uden det vilde jeg ikke give en Døit for vor Bestilling.

Argan. Ja, min Kone sagde mig nok, at De var en meget dygtig og redelig Mand. Vil De være saa artig at sige mig, hvorban jeg skal bære mig ad med at give hende min hele Formue og lade mine Børn gaae glip af den?

Bonnet. Hvorban De skal bære Dem ad? De kan ganske i Stilhed vælge en fortrolig Ven af Deres Kone, og give ham, ved Testament i lovmæssig Form, saa meget som De er istand til; og Deres Ven han giver hende siden det Hele. Ogsaa kan De udstede en stor Mængde retsgyldige Obligationer til forskjellige Creditorer, der laane deres Navn til den gode Kone, hvem de give en Declaration, ifølge hvilken det kun er skeet til hendes Bedste. Ligeledes kan De, medens De endnu er ilive, i hendes Hænder nedlægge rede Penge eller Papirer, som ere at betale til Ihændehaveren ved Sigt.

Beline. Min Gud, det er Synd at plage Dig med alt Dette. Gaaer Du bort fra mig, min Engel, saa vil jeg ikke længer være til i Verden.

Argan. Søde Belle!

Beline. Ja, min Ven, var jeg saa ulykkelig at miste Dig —

Argan. Rare Kone!

Beline. Saa var Livet mig ingen Verdsens Ting.

Argan. Mit Lam.

Beline. Og jeg fulgte bagefter Dig, for at vise Dig, hvor meget jeg holder af Dig.

Argan. Barn, Du knuser mit Hjerte. Trøst Dig, jeg beder Dig, trøst Dig.

Bonnet (til Beline). Disse Taarer komme meget i Utide; det er ikke saa vidt endnu.

Beline. Ak, Hr. Bonnet, De veed ikke, hvad det er at elske en Mand saa inderligt.

Argan. Den største Sorg, jeg vil faae, naar jeg døer, min Unge, det er, at Du ikke har skjænket mig et lille Barn. Hr. Laxans har bestandig lovet at han skulde skaffe mig et.

Bonnet. Det kan jo komme endnu.

Argan. Jeg maa gjøre mit Testament, min Due, saadan som Hr. Notaren siger; men for en Forsigtigheds Skyld vil jeg i Dine Hænder nedlægge 8000 Daler i Guld, som ligge i et Skab i Væggen i mit Sovekammer, og to Obligationer, der lyde paa Ihændehaveren, udstedte af Grosserer Dumont og den rige Gerante, begge at betale ved Sigt.

Beline. Nei nei, jeg vil ikke have med det at gjøre. — Hvor meget sagde Du, der var i Sovekammeret?

Argan. 8000 Daler, min Engel.

Beline. Tal ikke til mig om Penge, hører Du? Ah! — Hvor store ere Obligationerne?

Argan. Den ene paa to Tusinde, den anden paa tre.

Beline. Alle Verdens Skatte, min Engleven, ere mig Intet imod Dig.

Bonnet. Vil De saa, at vi skulle tage fat paa Testamentet?

Argan. Ja, min gode Hr. Bonnet; men

vi gjøre det bedre inde i mit Cabinet. Bellemoer, led mig; vil Du, min Engel?

Beline. Med Fornøielse, min gode Dreng!
(de gaae).

Tiende Scene.

Angelique. Toinette.

Toinette. De har en Notarius hos sig, og jeg hørte Noget om et Testament. Deres Stedmoder lægger ikke Hænderne i Skjødet. Det er bestemt et Opspind imod Deres Bedste, hun nu forleder Deres Fader til.

Angelique. Hun kan tage af hans Formue hvad hun vil, naar hun blot ikke vil tage Herredømme over mit Hjerte. Du seer, Toinette, hvilke voldsomme Anslag man gjør imod det. Forlad mig ikke: jeg beder Dig, forlad mig ikke i den Fare, der truer mig.

Toinette. Jeg forlade Dem? Heller døe! Det nytter ikke Deres Stedmoder, at hun vil gjøre mig til sin Fortrolige og vise mig, at hendes Fordeel er min egen; jeg har aldrig kunnet faae Godhed for hende, men bestandig været paa Deres Side. Lad mig raade; jeg vil gjøre alt, for at tjene Dem; men for desto bedre at kunne det, vil jeg anlægge mine Batterier anderledes, skjule den Iver jeg har for Dem, og lade som jeg er af samme Tanker, som hun og Deres Fader.

Angelique. Lad mig endelig see, at Du faaer givet Cleante Underretning om det Giftermaal, de have bestemt for mig.

Toinette. Ja, hvordan —? naa, jeg skal nok finde paa Raad.

Beline (inde i Cabinettet). Toinette!

Toinette. Fruen kalder. — Stol paa mig! Munter, munter! — Hvad er De bange for? Seer De dette Hoved? — derinde stikker Deres Frelse. Lad Deres Fader og Stedmoder forlove Dem med hvem de vil, jeg, seer De, — jeg gifter Dem med Cleante!

Angelique (falder hende om Halsen). Tak, tak! — hvad Du er en rar Pige!

Toinette. Det troer jeg! Deres Fader vil gjøre Dem til Fru Kampherius, jeg gjør Dem til Fru Cleante — jo, jeg er en rar Pige! (de gaae hver til sin Side).

Anden Act.

Første Scene.

Cleante. Toinette.

Toinette (som ikke seer hvem det er). Hvem ønsker Herren at tale med?

Cleante. Hvem jeg ønsker at tale med? **Toinette.** Ah, det er Dem! Hvilken Overraskelse! Men hvad vil De her?

Cleante. Vide min Skjæbne, tale med den elskværdige Angelique, erfare hendes Hjertes Følelser for mig, og spørge hende, hvad hun har isinde med Hensyn til det fordømte Giftermaal, der er Tale om.

Toinette. Ja men man løber ikke saaledes lige til at tale med Angelique; det maa skee hemmeligt. De har vel allerede hørt, hvor strengt hun bliver bevogtet; at hun ikke faaer Lov til hverken at gaae ud eller at tale med noget Menneske, og at det alene var en gammel Tantes Nysgjerrighed, der var Skyld i at vi fik Tilladelse til at gaae hen og see den Komedie, som gav Anledning til at De blev forelsket? Vi have nok taget os i Agt for at lade et Ord falde om den Historie.

Cleante. Jeg kommer ikke her som Cleante eller hendes Elsker, men som en Ven af hendes Musiklærer, der har tilladt mig at sige, at jeg er sendt i hans Sted.

Toinette. Der er hendes Fader. Gaa lidt tilside, og lad mig sige ham, at De er her. (Cleante gaaer ud).

Anden Scene.

Argan. Toinette.

Argan (som ikke seer Toinette, men troer at han er ene). Den gode Doctor Laxans har paalagt mig, at jeg paa denne Tid af Dagen skal gaae tolv Gange op og ned i mit Værelse; men jeg har glemt at spørge ham, om det skal være paa langs eller paa tværs.

Toinette. Herre, der er Een.

Argan. Tal sagte, Din ondskabsfulde Tos! Du foraarsager mig en Hjernerystelse. Skal Du ikke tænke paa, at man ikke maa tale saa høit til Syge?

Toinette. Jeg vilde sige Herren, at —

Argan. Vil Du tale sagte, siger jeg!

Toinette. Herren maa vide — (hun lader som hun taler).

Argan. Hvad for Noget?

Toinette. Jeg siger jo Herren, at — (lader atter som hun taler).

Argan. Ja hvad siger Du?

Toinette (skriger) Jeg siger, at der et Menneske, som vil tale med Dem.

Argan. Lad ham komme ind! (Toinette vinker ad Cleante).

Tredie Scene.

De Forrige. Cleante.

Cleante. Min Herre —

Toinette. Herre, tal ikke for høit til Herren, for saa kommer hans Hjerne til at ryste.

Cleante. Min Herre, det glæder mig

usigeligt at finde Dem oven Senge, og at see, at De befinder Dem bedre.

Toinette (anstiller sig vred.) Hvad for Noget! Befinder han sig bedre? Hvilken Snak! Herren befinder sig immervæk slet.

Cleante. Jeg har hørt, at Herren befinder sig bedre, og han har et fortræffeligt Udseende.

Toinette. Hvad vil De sige med Deres fortræffelige Udseende? Herren seer overmaade slet ud, og det har været nogle uforskammede Mennesker, som have fortalt Dem, at han seer godt ud. Han har aldrig befundet sig slettere.

Argan. Det har hun Ret i.

Toinette. Han gaaer, sover, spiser og drikker ligesom alle andre Mennesker, men derfor er han lige godt forskrækkelig syg.

Argan. Det er meget sandt.

Cleante. Min Herre, det gjør mig overmaade ondt. Jeg kommer istedetfor Deres Frøken Datters Syngelærer; han har seet sig nødt til at tage paa Landet for et Par Dage og sender mig, der er hans fortroligste Ven, for at give hende Timer i hans Sted, da han frygtede for, at hun skulde glemme hvad hun havde lært, dersom Underviisningen blev afbrudt.

Argan. Meget godt. — Toinette, kald paa Angelique!

Toinette. Jeg troer, det var bedre om Herren lod Herren gaae ind i hendes Værelse.

Argan. Nei, lad hende komme herind.

Toinette. Han kan ikke lære hende Noget tilgavns, naar de ikke ere i Eenrum.

Argan. Jo gu kan han saa.

Toinette. Det vil bare forqvakle Herren i Hovedet. I den Tilstand, De er i, skal der kun lidt til at sætte Dem i Bevægelse og faae Deres Hjerne til at ryste.

Argan. Snik Snak, jeg holder meget af Musik, og det skal være mig kjært — Aa, der er hun. (til Toinette) Gaa Din Vei, Du, og see om min Kone ikke behøver Dig ved sin Omklædning. (Toinette gaaer).

Fjerde Scene.

Argan. Cleante. Angelique.

Argan. Kom her, mit Barn! Din Musiklærer er taget paa Landet, men her er en Person, som han har sendt i sit Sted for at øve Dig.

Angelique (seer paa Cleante). Ah min Gud!

Argan. Hvad er det? Hvorfor blev Du saa forbauset?

Angelique. Fordi — fordi

Argan. Fordi hvad? Hvad bringer Dig saadan i Bevægelse?

Angelique. Kjære Fader — et besynderligt Tilfælde, som indtræffer —

Argan. Hvordan?

Angelique. Jeg drømte i Nat, at jeg var i den skrækkeligste Forlegenhed af Verden, og at en Person, som ganske lignede Herren der, kom mig imøde; ham bad jeg om at komme mig til Hjælp og at frelse mig fra den Fare, hvori jeg var. Jeg blev nu forfærdelig overrasket ved ganske uventet her at see den, jeg har tænkt paa hele Natten.

Cleante. Det er ingen Ulykke at være i Deres Tanker, enten det er naar De sover eller naar De er vaagen, og jeg vilde ganske vist ansee det for en stor Lykke, dersom De var i nogen Forlegenhed og fandt mig værdig til at hjælpe Dem ud af den; der er Intet, som jeg jo vilde gjøre, for —

Femte Scene.

De Forrige. Toinette.

Toinette (til Argan). Gode Herre, jeg maa sige, fra nu af holder jeg med Dem, og jeg fortryder skrækkeligt alt, hvad jeg sagde før. — Her er Hr. Doctor Kampherius med sin Søn, den unge Kampherius; de ville besøge Herren. Jo De lægger Dem en Svigersøn til, som har vadsket sig. Nu skal De see et Mandfolk! — deilig og vittig — aa! Han har kun sagt to Ord, men jeg er ganske ude af mig selv over dem; og Deres Datter, hvor hun vil blive lykkelig ved at see ham!

Argan (til Cleante, der lader som han vil gaae). Nei, gaa ikke, Herre, gaa ikke. Jeg vil gifte min Datter bort, og nu bringer min tilkommende Svoger hendes Kjæreste, som hun ikke endnu har seet.

Cleante. Min Herre, De viser mig en stor Ære, ved at ville forunde mig at være Vidne til en saa behagelig Sammenkomst.

Argan. Han er en Søn af en udmærket Læge, og Vielsen skal gaae for sig om fire Dage.

Cleante. Fortræffeligt!

Argan. Lad hendes Syngemester dog vide det, for at han kan komme med til Brylluppet.

Cleante. Jeg skal ikke forsømme det.

Argan. Maa jeg ogsaa udbede mig Deres Nærværelse?

Cleante. Altfor megen Ære.

Toinette. Herre, Herre, i Orden! der er de.

Sjette Scene.

De Forrige. Kampherius. Thomas.

Argan lægger Haanden paa Huen, uden at tage den af). Min Herre, Doctor Laxans har forbudet mig at blotte Hovedet. De er selv Læge og veed, hvad et saadant Forbud har at betyde.

Kampherius. Vi gjøre alle vore Besøg

for at skjænke de Syge vor Bistand, ikke for at være dem til Besvær.

(Argan og Kampherius tale paa eengang.)

Argan. Min Herre, det er med megen Glæde —

Kampherius. Min Herre, vi komme her —

Argan. At jeg modtager —

Kampherius. Min Søn Thomas og jeg —

Argan. Den Ære, De viser mig —

Kampherius. For at bevidne Dem, min Herre —

Argan. Og jeg vilde have onsket —

Kampherius. Den Henrykkelse, vi føle —

Argan. At jeg kunde have kommet til Dem —

Kampherius. Over den Gunst, De viser os —

Argan. For at forsikkre Dem derom; —

Kampherius. Ved at ville forunde os —

Argan. Men De veed, min Herre —

Kampherius. Den sjeldne Ære, at —

Argan. Hvordan det gaaer en stakkels syg Mand —

Kampherius. At optage os i Deres Familie; —

Argan. Som ikke kan gjøre andet, —

Kampherius. Og for at forsikkre Dem om, —

Argan. End her at sige Dem, —

Kampherius. At vi i alt, hvad der angaaer vort Fag, —

Argan. At han vil søge enhver Leilighed —

Kampherius. Som ogsaa paa enhver anden Maade —

Argan. For at vise Dem, min høistærede Herre, —

Kampherius. Altid ville være rede til —

Argan. At han er til Deres Tjeneste.

Kampherius. At lægge vor Iver for Dem for Dagen. (til Sønnen) Thomas, træd frem! Gjør Din Compliment!

Thomas (til Kampherius). Er det ikke med Faderen, at det er passende at begynde?

Kampherius. Jo.

Thomas (til Argan). Min Herre, jeg kommer, for i Dem at hilse, erkjende, elske og høiagte en anden Fader, men en anden Fader, om hvem jeg tør vove at sige, at jeg haver ham for endnu mere at takke, end den første. Den første Fader er jeg Søn, fordi han haver sat mig ind udi Verden, men Dem er jeg Søn, fordi De haver valgt mig til at være det. Han haver modtaget mig af Nødvendighed, De haver antaget mig af Naade. Hvad jeg haver faaet af ham, det er hans materielle Værk, hvad jeg faaer af Dem, det er Deres Villies Værk; og saa meget høiere som de aandelige Evner staae over de legemlige, saa meget mere skylder jeg Dem, og saa meget dyrebarere skatter jeg dette tilkommende Sønneskab, hvorfor jeg i Dag, allerede forud, bringer Dem min allerydmygste og min allerærbødigste Hylding.

Toinette. Himlen velsigne de Universiteter, som gjøre saa lærde Personer.

Thomas (til Kampherius). Var det ordentligt, Papa?

Kampherius. Optime.

Argan (til Angelique). Gaa kjønt hen og hils paa den unge Herre.

Thomas. Papa, skal jeg kysse paa Haanden?

Kampherius. Ja vist, ja vist.

Thomas. Naadige Frue, det er med Rette, at Himlen haver tillagt Dem Navnet Stedmoder, thi Deres deilige Ansigt siger nokfom, at kun i Moders Sted kunde De være Moder, og —

Argan. Det er ikke min Kone, det er min Datter, De taler med.

Thomas. Hvor er hun da?

Argan. Hun kommer snart.

Thomas. Papa, skal jeg vente til hun kommer?

Kampherius. Du kan gjøre Frøkenen Din Compliment.

Thomas. Frøken, ligerviis som Memnons Støtte gav en harmonisk Lyd fra sig, naar den blev belyst af Solens Straaler, saalunde føler jeg mig besjelet af en sød Henrykkelse ved Opstigelsen af Deres Skjønheds Sol, og som de Naturkyndige bemærke, at den Blomst kaldet Solsikke bestandig vender sig imod Dagens Stjerner, saaledes vil ogsaa mit Hjerte fra nu af og fremdeles stedse vende sig imod Deres tilbedelsesværdige Øiepars glindsende Stjerner, som imod dets eneste Pol. Tillad da, Frøken, at jeg i Dag paa Deres Yndigheders Altar ophænger, som et Offer, dette Hjerte, der ikke aander for og ikke higer efter anden Ære, end sit hele Liv igjennem, deiligste Frøken, at være Deres allerydmygste, allerlydigste og allerdydigste Tjener og Ægtemand.

Toinette. See det kalder jeg at studere! Man lærer at sige smukke Ting!

Argan (til Cleante). Naa, hvad siger De om det?

Cleante. At den unge Herre er mageløs, og at dersom han er ligesaa god Doctor, som han er Taler, saa maa det være en Fornøielse at være en af hans Patienter.

Toinette. Det er vist! kurerer han saa deiligt, som han taler deiligt, saa er han et Mirakel!

Argan. Kom, gesvindt, min Lænestol, og Stole til Alle, Alle! (Toinette sætter Stole frem). Sæt Dig der, Angelique! (til Kampherius) De seer, min Herre, Alle beundre Deres Søn og jeg anseer Dem for en meget lykkelig Mand, som har saadan en Pode.

Kampherius. Min Herre, det er ikke fordi jeg er hans Fader, men det kan jeg sige, at jeg har Aarsag til at glæde mig over ham, og at alle de, som høre eller see

see ham, skattere ham som et ungt Menneske, i hvis Hjerte der ikke er ond Blodsdraabe. Han har aldrig havt nogen levende Indbildningskraft eller denne ildfulde Aand, som bemærkes hos adskillige unge Mennesker; men det er just det, der har givet mig gode Forventninger om hans Dømmekraft, en Egenskab, som er af største Nødvendighed i vor Kunst. Da han var lille, var han aldrig hvad man kalder overgiven eller opvakt. Man saae ham bestandig stille, rolig og taus; der gik Dage hen, hvori han ikke mælede et Ord, og han drev aldrig disse Smaaspøg, som man benævner Børneleg. Man havde den forfærdeligste Møie med at faae lært ham at læse, og da han var ni Aar kunde han endnu ikke kjende Bogstaverne. Godt, tænkte jeg ved mig selv, det Træ, som skyder langsomt, bærer den bedste Frugt. Det koster mere Umag at hugge Bogstaver i Marmor, end at skrive dem i Sand, men de staae længere, og denne Tungnemhed til at fatte, denne Mathed i Phantasien til at opfinde, ere netop Tegnene paa en fremspirende Skarpsindighed. Da jeg satte ham i Skole, havde han ondt ved at lære; men han kæmpede imod alle Vanskeligheder, og hans Lærere berømte ham altid for hans Flid og Arbeidsomhed. Endeligen har han ved Slid og Slæb bragt det saa vidt, at han med Hæder er bleven Licentiat, og jeg kan, uden Forfængelighed, sige, at i de to Aar, han har havt Sæde paa de academiske Bænke, har der ikke været nogen Candidat, som har vakt saadan en Opsigt i vort Facultet, som han ved alle sine Disputatser. Han har gjort sig frygtelig; der er ikke blevet holdt en eneste Actus, hvorved han ikke har gjort sig bekjendt ved at føre Beviis stik imod de opstillede Sætninger. Han er stiv i sine Paastande, staaer, som en Tyrk, paa sine Grundsætninger, rokker ikke fra sin Mening, og forfølger en Slutning lige ind i Logikens allerfjerneste Vraaer. Men fremfor alt, og det er det, jeg holder af ham for, og hvori han følger mit Exempel, han hænger blindt ved de Gamles Meninger og har aldrig hverken villet høre eller vide Noget af de Beviser og Erfaringer, som anføres for vort Aarhundredes saakaldte nye Opfindelser om Blodets Omløb og andre Paasund af samme Suurdeig.

Thomas (trækker en prægtigt indbunden Bog op af Lommen og rækker Angelique den). Her har jeg skrevet en Disputats imod Blodomløbene, hvilken jeg (bukker for Argan), med Deres velbaarne Hr. Faders Tilladelse, vover at overrække Frøkenen, som et Offer af min Forstands Førstegrøde.

Angelique. Min Herre, det er et unyttigt Stykke Meubel for mig; jeg forstaaer mig ikke paa saadanne Sager.

Toinette. Aa jo, lad os faae den. Den kan altid være værd at have for det deilige Billede, der sidder foran; det kan man pynte med paa en Væg.

Thomas. Ligeledes med Deres velbaarne Hr. Faders Tilladelse, vil jeg, for at more Dem, tillade mig at indbyde Dem til, en af Dagene, at overvære Dissectionen af et Fruentimmer, som jeg vil holde Forelæsninger over.

Toinette. Det vil blive en rar Morskab. Der er nogle Elskere, som tage deres Kjærester med i Komedien, men tage dem hen for at lade dem see, at de skjære Mennesker op, det er mere galant.

Kampherius. For Resten forsikkrer jeg Dem, han er i Henseende til de legemlige Egenskaber saa godt conditioneret, som et Menneske, efter de Fordringer, vi Lærde gjøre, kan ønske sig at være; der vil ikke være Noget i Veien for, at hans Billede kan gjentages i meget gode Aftryk.

Argan. De har ikke isinde, Hr. Doctor, at faae ham anbragt ved Hoffet og skaffe ham en Ansættelse som Livlæge?

Kampherius. Oprigtigt talt, den Stilling, vor Kunst indtager ligeoverfor de Store, har aldrig været mig rigtig behagelig; jeg har altid fundet, at vi Læger staae os bedre ved at holde os til Folket. Folket lader sig komme tilrette med; man skal ikke staae til Ansvar for det, og naar man bare følger Kunstreglernes Farvande, behøver man ikke at ængste sig for hvad der kan indtræffe. Men hvad der er saa fortrædeligt hos de Store, det er, at naar de blive syge, forlange de absolut, at deres Læge skal gjøre dem friske igjen.

Toinette. Hvilken Naragtighed! Det er jo uforskammet af dem at forlange at Lægerne skulle skaffe dem Helbreden. Det er jo ikke det, de komme til dem for; Lægerne skulle have deres Betaling og skrive Recepter for dem; det er de Syge selv, som skulle komme sig, naar de kan.

Kampherius. Meget sandt. Man er jo dog kun forpligtet til at behandle dem efter Reglerne.

Argan (til Cleante). Hr. Musiklærer, aa lad min Datter synge lidt for de Fremmede.

Cleante. Jeg ventede kun Deres Befaling, min Herre. Det falder mig ind, at det maaskee vilde fornøie disse Herrer, om jeg lod Frøkenen synge en Scene af en lille Opera, som nylig er bleven opført. (til Angelique) Vær saa artig, her er Deres Partie.

Angelique. Jeg skal synge?

Cleante (hviskende). Jeg beder Dem, siig ikke nei; jeg skal strax forklare Dem hvad Scenen skal betyde.

Argan. Er det kjønne Vers?

Cleante. Det er egentlig en lille Opera, som er et reent øieblikkeligt Indfald. De vil kun høre Prosa, der har Versets Form, eller, om De vil, slette Vers, saaledes som de af Følelsen og Nødvendigheden tilsiges to Personer, der udtrykke sig for hinanden,

uden at have studeret hvad de vilde sige.

Argan. Det er meget godt. Naa, saa lad os høre!

Cleante. Scenens Indhold er følgende. Thyrsis, en Hyrde, sad opmærksom og glædede sig ved Skjønhederne i et Skuespil, som nylig var begyndt, da han pludselig hørte en Støi ved Siden af sig. Han vender sig og og seer en Uforskammet, der fornærmer en Hyrdinde. Øieblikkelig antager han sig et Kjøn, som har Fordring paa Alles Hylding, og efter at have tugtet Fornærmeren betragter han den unge Pige og seer Taarer i de skjønneste Øine. Ak, siger han ved sig selv, hvor er det muligt at fornærme saa stor Elskværdighed? Hvilket Umenneske maatte ikke røres ved saadanne Taarer? Han søger at trøste hende og hun takker ham for hans ubetydelige Tjeneste, men paa en saa indtagende, hjertelig Maade, at han ikke kan modstaae; hvert Ord, hvert Blik er en gløende Piil, som rammer hans Hjerte. Hvad skulde det være, siger han, som skulde fortjene en saadan Taksigelse? hvilke Farer vilde jeg ikke møde med Henrykkelse, for et Øieblik at høre et saa taknemmeligt Væsens blide Ord? Skuespillet endes, uden at Thyrsis har skjænket det Opmærksomhed, men han synes, det endes for hurtigt, da dets Slutning er Adskillelse fra den Tilbedede. Fra dette første Øieblik er han opfyldt af den dybeste, den meest brændende Kjærlighed for den deilige Phyllis. Han qvæles af Smerte over ikke at see hende, og gjør Alt for igjen at blive saa lykkelig; men den Tvang, hvori den Elskede holdes, gjør ham det umueligt. Hans Lidenskabs Heftighed bringer ham til at ville bede om hendes Haand, og i et lille Brev, som hun ved List veed at bringe i hans Hænder, tillader hun det; men paa samme Tid erfarer han, at hendes Fader vil gifte hende med en Anden, og at Alt gjøres færdigt til Brylluppet. Tænk Dem den Ulykkeliges Smerte! han kan ikke udholde Tanken at see den elskede Phyllis i en Andens Arme, og i sin Fortvivlelse finder han et Middel til at komme til hende, for af hendes Mund at erfare sin Skjæbne. I hendes Nærhed seer han alt, hvad han frygter for, han seer den uværdige Medbeiler, som en Faders Indfald stiller imod hans ømme Kjærlighed, han seer den latterlige Person triumpherende hos den Tilbedede, som om hun var et Bytte, han var sikker paa. Dette Syn opfylder Thyrsis med en Harme, hvilken han neppe kan dæmpe. Han betragter sin Phyllis med et smerteligt Blik, thi hans Ærbødighed for hendes Fader tillader ham kun at tale med Øinene. Men endelig bryder han alle Lænker, og hans brændende Kjærlighed aftvinger ham følgende Ord: (slaaer en Accord an paa Mandolinen.)

Argan. Holdt! Tilstaaer denne Phyllis ham saa sin Kjærlighed i Faderens Nærværelse?

Cleante. Naturligviis.

Argan. Eia! Og hvad siger Faderen til det?

Cleante. Ingenting.

Argan. Det maa jo være et Fæ af en Fader den, at han vil taale Sligt uden at sige Noget. (Cleante slaaer atter Accorden an). Nei nei, jeg hører nok, den Opera giver et meget slet Exempel. Hyrden Thyrsis maa være en næsvis Knægt og Hyrdinden Phyllis er en uopdragen Tøs, dersom hun modtager saadanne Kjærlighedserklæringer i sin Faders Nærværelse.

Cleante. Men Deres Velbaarenhed, De vil høre —

Argan. Nei jeg vil ikke, jeg vil ikke høre, men er Deres ærbødige Tjener indtil videre, Hr. Musiklærer. Vi kan meget godt undvære Deres flaue Opera.

Cleante. Jeg har troet at more Dem.

Argan. Dumheder kan ikke more Nogen. Ah, der har vi min Kone. (Cleante gaaer).

Syvende Scene.

Beline. Argan. Angelique. Rampherius. Thomas. Toinette.

Argan. Min Engel, der seer Du Hr. Doctor Rampheriusses Søn.

Thomas. Naadige Frue, det er med Rette at Himlen haver tillagt Dem Navnet Stedmoder, thi Deres deilige Ansigt —

Beline. Min Herre, det glæder mig, at jeg er kommen saa beleiligt for at have den Ære at see Dem —

Thomas. Thi deres deilige Ansigt siger — Deres deilige Ansigt si — Naadige Frue, De brød mig af lige midt i Sætningen, og det har forvirret min Hukommelse.

Rampherius. Thomas, gjem det til en anden Gang.

Argan. Min Glut, jeg vilde ønske, at Du havde været her lidt før.

Toinette. Ja Fruen har tabt meget ved, at De ikke fik den anden Fader, Memnons Støtte og Blomsten kaldet Solsikke.

Argan. Kom nu, mit Barn, giv Herren Haanden og lov ham Troskab som Din Ægtefælle.

Angelique. Kjære Fader!

Argan. Naa? Kjære Fader? Hvad skal det sige?

Angelique. Jeg beder Dem, at De ikke vil ile saa meget med det. Giv os i det mindste Tid til at lære at kjende hinanden, til at der efterhaanden kan opstaae den Tilboielighed, som er saa nødvendig naar man skal leve godt sammen.

Thomas. Hvad mig angaaer, Frøken, saa er den allerede ganske staaet op hos mig; jeg har ikke nødig at vente paa den.

Angelique. Om Deres Følelser komme saa hurtigt, min Herre, mine gjøre det ikke,

og jeg tilstaaer, Deres Fortjenester have ikke endnu gjort det tilstrækkelige Indtryk paa mit Hjerte.

Argan. Oho, det bliver der Tid nok til, naar I først ere gifte.

Angelique. Kjære Fader, jeg beder Dem, giv mig Tid. Ægteskabet er en Lænke, som man aldrig maa paalægge et Hjerte med Magt, og dersom Herren er en retskaffen Mand, kan han ikke ville twinge et Fruentimmer til at blive hans imod hendes Villie.

Thomas. Nego consequentiam, Frøken! Jeg kan meget godt være en retskaffen Mand og derfor modtage Dem af Deres Faders Hænder.

Angelique At twinge en Pige er et slet Middel til at gjøre sig elsket af hende.

Thomas. Vi læse om de Gamle, min Frøken, at det var en Skik hos dem at bortføre Døttrene med Vold fra Fædrenes Huse, naar de vilde gifte sig med dem, for at det ikke skulde synes som om det var med deres Villie at de løb et Mandfolk i Armene.

Angelique. De Gamle, min Herre, ere de Gamle og vi ere de Nye. I vort Aarhundrede behøver man ikke at gribe til latterlig Forstillelse, og naar et Ægteskab behager os, vide vi meget godt at gaae til det, uden at man behøver at slæbe os dertil. Giv Dem Taalmodighed. Dersom De virkelig elsker mig, maa De jo ville alt, hvad jeg vil.

Thomas. Ja, Frøken, med Undtagelse af hvad der er til min Kjærligheds Bedste.

Angelique. Men Kjærlighedens vigtigste Kjendetegn er, at man underkaster sig den Elskedes Villie.

Thomas. Distinguo, Frøken. I alt, hvad der ikke angaaer Besiddelsen af hende, concedo, men i alt hvad der angaaer den, nego.

Toinette (til Angelique). Det nytter Dem ikke at disputere. Den unge Hr. Kampherius kommer frisk fra Universitetet; han er Mand for at give Dem det glatte Lag. Hvorfor vil De ogsaa modstaae og afslaae den Ære at blive indlemmet i det medicinske Facultet?

Beline. Maaskee har hun en anden Kjærlighed i Hovedet.

Angelique. Dersom jeg havde det, vilde sikkert baade Fornuft og Sædelighed gjøre den tilladelig.

Argan. Naa, her spiller jeg en løierlig Rolle.

Beline. Hvis jeg var i Dit Sted, min lille Ven, jeg vilde ikke twinge hende til at gifte sig; jeg veed nok hvad jeg gjorde.

Angelique. Jeg veed hvad De vil sige og kjender Deres Godhed for mig; men det kan dog være muligt, at Deres Raad ikke er saa heldigt at blive fulgt.

Beline. Det er fordi saadanne særdeles fornuftige og særdeles sædelige Døttre, som Du, ikke bryde sig om at lyde og ære deres Fædres Villie. Nei, det var godt i gamle Dage.

Angelique. En Datters Lydighed har sin Grændse; Fornuften og Lovene udstrække den ikke til Alt, hvad man falder paa med hende.

Beline. Det vil sige, Du vil nok tænke paa Ægteskab, men har Lyst til at vælge en Mand efter Din Smag.

Angelique. Vil min Fader ikke give mig til en Mand, som behager mig, da bønfalder jeg ham om, i det mindste ikke at twinge mig til en, som mishager mig.

Beline. Mine Herrer, jeg maa bede Dem meget om Tilgivelse for alt dette.

Angelique. Enhver har sin Hensigt med at gifte sig. Hvad mig angaaer, som kun ønsker en Mand, for at elske ham oprigtigt og hengive mig til ham for mit hele Liv, jeg tilstaaer ligefrem, at jeg vil vælge med nogen Forsigtighed. Der er de, som blot tage en Mand for at slippe for at leve i Tvang hos deres Forældre, og at komme til at gjøre hvad dem lyster. Der er andre, naadige Frue, som gjøre Ægteskabet til en Handelsforretning, hvorved de søge egen Fordeel, som kun gifte sig for at for at faae en god Enkepension, for at berige sig ved deres Mænds Død, og som uden Betænkning tage den ene Mand efter den anden, for at arve. I Sandhed, det Slags Fruentimmer gjøre ikke saa mange Vanskeligheder og see kun lidt paa Personen.

Beline. Jeg finder, at Du i Dag ret har faaet Lyst til at raisonnere, og jeg gad nok vide hvad Du vil sige med det.

Angelique. Jeg? hvad skulde jeg vel ville sige andet, end det jeg siger?

Beline. Du er saa fjantet, mit Barn, at Du ikke er til at holde ud.

Angelique. Naadige Frue, De vil sikkert bringe mig til at sige Dem noget Haardt; men jeg forsikkrer Dem, den Fordeel skal De ikke faae over mig.

Beline. Din Uforskammethed er mageløs.

Angelique. Nei, Frue, det hjælper Dem ikke.

Beline. Aa, naar man seer Dit latterlige Hovmod, Din opblæste Uartighed — Alle maae jo trække paa Skuldrene.

Angelique. Frue, nei, det nytter ikke. Jeg skal være meget sindig, hvad De endogsaa gjør, og for at berøve Dem alt Haab om at faae mig til at forløbe mig, saa vil jeg fjerne mig fra Deres Øine.

(Gaaer tilligemed Toinette).

Ottende Scene.

De Forrige (uden Angelique og Toinette).

Argan (til Angelique idet hun gaaer). Hør! her er ingen Middelvei; enten gifter Du Dig med Herren om fire Dage eller spadserer i Kloster. (til Beline) Ikke urolig for det, min Skat; jeg skal nok komme ud af det med hende.

Beline. Det gjør mig ondt, at jeg maa forlade Dig, min søde Ven; men jeg har et Ærinde i Byen, som jeg ikke tør forsømme. Jeg kommer snart igjen.

Argan. Gaa, min Engel, og see med det samme ind til Din Notar, for at han kan giøre det færdigt, som Du veed nok.

Beline. Farvel, min lille Ven!

Argan. Farvel, mit Lam!

Niende Scene.

De Forrige (uden Beline).

Argan. See det er en Kone, som elsker mig — det er utroligt!

Kampherius. Min Herre, vi ville nu tage Afsked med Dem.

Argan. Jeg beder Dem, Hr. Doctor, siig mig engang, hvordan det er med mig.

Kampherius (føler hans Puls). Kom her, Thomas, tag Hans Velbaarenheds anden Arm, og lad os see, om vi kunne komme til en klar Dom om hans Puls. Quid dicis?

Thomas. Dico, at Velbaarenhedens Puls er som hos et Menneske, der ikke befinder sig vel.

Kampherius. Godt.

Thomas. At den falder i det Haarde, for ikke at sige, den er haard.

Kampherius. Meget godt.

Thomas. Tilbagestødende.

Kampherius. Bene.

Thomas. Endogsaa en Smule uregelmæssig.

Kampherius. Optime.

Thomas. Hvad der tyder paa en Uorden i parenchymo splenico, det vil sige, Milten.

Kampherius. Meget godt.

Argan. Nei, Hr. Laxans paastaaer, at min Sygdom sidder i Leveren.

Kampherius. O ja, naar man siger parenchymum siger man begge Dele, formedelst den nøie Sympathie, der er imellem vas breve pilori og ofte tillige igjennem meatum cholidochum. Han ordonnerer Dem rimeligviis at spise meget Stegt?

Argan. Nei, han vil have Kogt.

Kampherius. O ja, ja, Kogt, det er det Samme. Hans Ordonnation er meget indsigtsfuld; De kan aldrig være i bedre Hænder.

Argan. Hr. Doctor, hvor mange Korn Salt er det, man skal tage til et Æg?

Kampherius. Sex, otte, ti, altid lige, ligesom af Draaber altid ulige.

Argan. Mine Herrer, jeg har den Fornøielse at see Dem igjen.

(Kampherius og Thomas gaae.)

Tiende Scene.

Argan. Beline.

Beline. Førend jeg gaaer ud, kommer jeg ind til Dig igjen, min Dreng, for at give Dig et Raad angaaende en Ting, som jeg vil anbefale til Din Opmærksomhed. Idet jeg gik forbi Angeliques Værelse saae jeg et ungt Menneske, som var hos hende, men smuttede bort, da han fik Øie paa mig.

Argan. Et ungt Menneske hos min Datter!

Beline. Ja, Din yngste Datter, Louison, var hos dem; hun kan fortælle Dig, hvorledes det hænger sammen.

Argan. Send hende herind, min Engel, send hende herind! (Beline gaaer). Ah, den frække Tøs! Nu forundrer jeg mig ikke over hendes Obstinasighed.

Ellevte Scene.

Argan. Louison.

Louison. Hvad er det Du vil mig, Papa? Stedmoder sagde, Du vilde tale med mig.

Argan. Ja. Kom herhen — herhen! Vend Dig om til mig! Øinene i Veiret! See paa mig! Naa?

Louison. Hvad for Noget, Papa?

Argan. Altsaa?

Louison. Hvad?

Argan. Har Du ikke Noget at fortælle mig?

Louison. Jo, dersom det kan more Dig, skal jeg fortælle Dig Eventyret om Æselshuden, eller, veed Du hvad, Fablen om Ravnen og Ræven, som jeg nylig har lært.

Argan. Det er ikke det, jeg vil høre.

Louison. Hvad er det da?

Argan. Ah, Din fiffige Unge, Du veed nok hvad jeg mener.

Louison. Nei om Forladelse, Papa.

Argan. Er det saadan Du lystrer mig?

Louison. Hvordan?

Argan. Har jeg ikke paalagt Dig, at Du strax skal komme og fortælle mig alt hvad Du seer?

Louison. Jo, Papa.

Argan. Har Du gjort det?

Louison. Ja, Papa. Jeg kommer og fortæller Dig alt hvad jeg seer.

Argan. Har Du da ikke seet Noget i Dag?

Louison. Nei, Papa.

Argan. Ikke?

Louison. Nei, Papa.

Argan. Virkelig ikke?

Louison. Nei virkelig ikke.

Argan. Ja saa. Saa skal jeg nok til at lade Dig see Noget, Du?

Louison (seer et Riis, som Argan har taget frem). Aa, søde Papa!

Argan. Ah ha, lille Taske, Du fortæller mig ikke, at Du har seet et ungt Menneske i Din Søsters Værelse?

Louison (grædende). Kære Papa!

Argan (tager hende ved Armen). Her er Noget, som skal lære Dig at lyve.

Louison (kaster sig paa Knæ). Aa, lille Papa, om Forladelse! Det er fordi min Søster havde bedet mig om, at jeg ikke skulde sige Dig det, men nu skal jeg sige det Altsammen.

Argan. Men først skal Du smage Mester Erik, fordi Du har løiet. Siden kan vi snakkes ved om Resten.

Louison. Om Forladelse, Papa!

Argan. Nei nei!

Louison. Papa! Papa! aa nei, lad mig ikke smage Mester Erik!

Argan (vil give hende Riis). Vil Du nu komme!

Louison. Av, Papa — av! aa hvor Du tog haardt. Pas paa — jeg er død. (hun kaster sig paa Gulvet og lader som hun var død).

Argan. For Pokker, hvad er det? Louison! Louison! Aa Gud hjælpe mig! Louison! — Ak, min Datter! Aa, jeg Ulyksalige! — mit stakkels Barn er død! Hvad har jeg gjort, jeg elendige Menneske? Aa, det forbandede Riis! Gid Satan havde det Riis! Aa, mit arme Barn! min stakkels lille Louison!

Louison. Naa naa, Pa! græd ikke saa meget; jeg er ikke ganske død.

Argan. See til den lille Gavstrik! — Naa, saa tilgiver jeg Dig da for denne Gang, det vil sige, naar Du fortæller mig Alt.

Louison. Det skal jeg nok, Papa.

Argan. Ja, tag Dig ellers i Agt. Seer Du, denne lille Finger, den veed Alt, og den siger mig naar Du lyver.

Louison. Men, Papa, saa maa Du ikke fortælle til min Søster, at jeg har sagt det.

Argan. Nei nei.

Louison (efter at have seet om Ingen hører hende). Ja, Papa, der kom rigtignok en ung Mandsperson ind i min Søsters Værelse, da jeg var der.

Argan. Og saa?

Louison. Jeg spurgte ham, hvad han vilde, og saa sagde han, at han var hendes Syngemester.

Argan (afsides). Hum, hum, der har vi det! (til Louison) Naa, og saa?

Louison. Saa kom min Søster bagefter.

Argan. Og saa?

Louison. Saa vilde han ikke gaae.

Argan. Hvad sagde han da til hende?

Louison. Han sagde — o jeg veed ikke hvad.

Argan. Og hvad saa mere?

Louison. Saa sagde han Dit og saa sagde han Dat, at han elskede hende saa ubeskriveligt og at hun var det deiligste Fruentimmer paa Jorden.

Argan. Og saa bagefter?

Louison. Saa bagefter kastede han sig paa Knæ for hende.

Argan. Og saa bagefter?

Louison. Saa bagefter kyssede han hende paa Haanden.

Argan. Og saa bagefter?

Louison. Saa bagefter kom Stedmoder til Døren og saa løb han sin Vei.

Argan. Der skete ikke noget Andet?

Louison. Nei, Papa.

Argan. Min lille Finger mumler dog Noget. (holder Fingeren til Øret) Naa, lad os høre. Saa? Ih ih! — Ja? — Ha ha! Min lille Finger fortæller mig Noget, Du har seet, og som Du ikke har sagt mig.

Louison. Aa, søde Papa, Din lille Finger er en Løgnhals.

Argan. Tag Dig i Agt!

Louison. Nei, aa nei, Papa, troe den bare inte; den lyver, det kan jeg forsikkre Dig til.

Argan. Godt, godt! det vil vi faae at see! Gaa nu Din Vei; pas godt paa alt, hvad der skeer, og fortæl mig det Rub og Stub, saa jeg kan see, at Du er et velopdraget Barn. Hører Du?

Louison. Ja, Papa.

Argan. Saa gaa da, listige Taske!

Louison. Mange Tak, Papa! (løber ud).

Tolvte Scene.

Argan (alene). Jeg arme, arme Mand! Nei, nu er der ikke Børn som i gamle Dage! Ak, hvor jeg sidder i det! Min Datters Optøier paa den ene Side, min Sygdom paa den anden! — Min stakkels Sygdom! jeg kan saamænd neppe faae Tid til at tænke paa den. — Det er ikke til at holde ud! — Naa, Taalmodighed! — Jeg er saa tung; jeg vil tage mig en lille Slum, og naar jeg saa vaagner — ja, saa vil jeg bare være til for mig selv og saa — for min Sygdom. (falder i Blund).

Tredie Act.

Første Scene.

Argan (sovende). Beralde. Toinette.

Toinette (i Døren). Her er Herrens Broder!

Argan (vaagner op). Hvad — hvad er det?

Toinette. Ih, Herren sov.

Argan. Nei jeg gjorde ikke. Jeg sad og leed og blundede lidt med det samme. Hvad er det?

Toinette. Her er Herrens Broder, som vil besøge Dem.

Argan. Ja saa —

Beralde. Naa Broder, hvorledes gaaer det? hvordan har Du det?

Argan. Daarligt, som Du seer, meget daarligt.

Beralde. Saa?

Argan. Ja, jeg er saa utrolig svag. Og Smerter — Smerter; jeg kan aldrig faae et Dieblik Hvile.

Beralde. Det er jo bedrøveligt.

Argan. Jeg kan faae mig Skam neppe tale.

Beralde. Jeg er kommen for at foreslaae Dig et Partie for Din Datter.

Argan (reiser sig i Stolen og taler med megen Heftighed). Broder, kom ikke og tal til mig om det slette Barn! Det er en lumsk, falsk, næsviis lille Stivnakke, som jeg inden to Dage vil have ud af Huset og ind i et Kloster.

Beralde. See nu kommer Du Dig jo. Det glæder mig, at Du igjen kommer lidt til Dine Kræfter; mit Besøg sætter jo ordentlig Liv i Dig. Det er ligesaa godt som en Dosis Cassia.

Argan (sætter sig). Hum, god Cassia er ogsaa god.

Beralde. Lad os nu tale sindigt og fornuftigt sammen.

Argan. O ja, sindigt; det tjener mig bedst, for jeg er saa afkræftet. Altsaa Du siger — Aa, bi lidt, et Dieblik; jeg kommer strax tilbage. (løber ud).

Toinette. Herre! Deres Stok! — Hvad tænker De paa? De kan jo ikke gaae uden Stok.

Argan. Det er ogsaa sandt. (tager Stokken og løber ud).

Anden Scene.

Beralde. Toinette.

Toinette. Jeg beder Dem, forlad blot ikke Deres Broderdatter i hendes Nød.

Beralde. Jeg vil gjøre alt, hvad der staaer i min Magt for at hun kan opnaae sit Onske.

Toinette. Hvordan det saa skal skee, maa man hindre det latterlige Giftermaal, som han har sat sig i Hovedet, og jeg har allerede længe tænkt paa ved mig selv, at det var godt, dersom vi kunde faae en eller anden Læge, der vilde tjene os, listet ind i Huset, for at gjøre ham kjed af denne Doctor Laxans og bringe ham til at troe, at det er en Kludrer. Da vi nu ikke kan finde Nogen til det, saa har jeg besluttet, at gjøre et Spilop af min egen Opfindelse.

Beralde. Og det er?

Toinette. Et naragtigt Vovestykke; men maaskee Lykken er bedre end Forstanden. Gjør De nu hvad De kan. — Tys, der har vi ham. (gaaer).

Tredie Scene.

Argan. Beralde.

Beralde. Jeg beder Dig nu fremfor alt, Broder, at Du ikke vil blive hidsig under vor Samtale.

Argan. Det lover jeg.

Beralde. Og at Du uden Bitterhed vil svare paa hvad jeg har at sige Dig.

Argan. Ja.

Beralde. Saa at vi kunne tales ved om Sagen i al Rolighed uden Støien og Splid.

Argan. Gud bevares, ja! Det er jo en skrækkelig Fortale.

Beralde. Hvorledes gaaer det til, Broder, at Du, som er i saa gode Formuesomstændigheder, og kun har en eneste Datter, — thi den lille regner jeg ikke — kan tale om at sætte hende i et Kloster?

Argan. Hvorledes gaaer det til, at jeg er Herre i min Familie, saa at jeg kan gjøre hvad jeg finder for godt?

Beralde. Din Kone overhænger Dig bestandig for at Du paa denne Maade skal see at blive af med begge Pigebørnene, og jeg tvivler ikke om, at hun — af Christenkjærlighed, naturligviis — med Glæde saae dem blive to adstadige Nonner.

Argan. Naa, saa vi ere der henne! Strax skal det gaae løs paa min stakkels Kone. Det er hende, der gjør alt det Onde. Alle ville de paa Nakken af hende.

Beralde. Du tager feil, Broder. Vi ville lade hende være den, hun er. Det er er en Kone, som har de ædleste Hensigter af Verden med Din Familie, som er aldeles uegennyttig, som elsker Dig ganske forskrækkeligt og viser Dine Børn en Omhu og Velvillie, der er ubegribelig — det er en afgjort Sag. Lad os ikke tale om det, men komme tilbage til Din Datter. Hvad tænker Du paa, at Du endelig vil have hende gift med en Læge?

Argan. Jeg tænker paa, at jeg vil have en Svigerson, som jeg kan være tjent med.

Beralde. Men Din Datter kan ikke være tjent med ham, og der tilbyder sig et bedre Partie for hende.

Argan. Ja, men dette er et bedre Partie for mig.

Beralde. Maa jeg spørge, om det er for Dig eller for sig selv hun skal gifte sig?

Argan. Hun skal gifte sig baade for sig selv og for mig; jeg vil i min Familie have de Folk, jeg trænger til.

Beralde. Hvis saa er, vil Du vel gifte Din lille Datter med en Apotheker, naar hun bliver stor?

Argan. Hvorfor ikke?

Beralde. Er Du virkelig endnu bestandig besat af Din Lidenskab for Apothekere og Doctorer? vil Du endnu bestandig, til Trods for Naturen og alt hvad Folk siger, være syg og svagelig?

Argan. Hvad vil Du sige med det?

Beralde. Jeg vil sige, at jeg ikke kjender noget Menneske, der er mindre syg, end Du, og jeg forlanger ikke bedre Helbred end Din. Jeg synes, Du kan ikke forlange klarere Beviis paa at Du befinder Dig vel og har et sundt, stærkt Legeme, end at det ikke, hvor megen Umag Du end har gjort Dig for det, er lykkedes Dig at ødelægge Din gode Constitution, og at Du ikke endnu er sprukken af alle de Mixturer, de have jaget i Dig.

Argan. Men veed Du vel, at det er just det, som holder Livet i mig, og at Doctor Laxans har forsikkret, at jeg maatte gaae ud som et Lys, dersom han bare lod være at kurere paa mig i tre Dage?

Beralde. Tager Du Dig ikke i Agt, saa kurerer han saadan paa Dig, at Du snart reiser af til den anden Verden.

Argan. Broder, lad os tale fornuftigt. Har Du ingen Tro til Lægekunsten?

Beralde. Nei jeg har ikke, og jeg kan ikke indsee, at det skulde være nødvendigt til Salighed at have nogen Tro paa den.

Argan. Hvad! en Videnskab, som hele Verden holder fast ved og alle Aarhundreder have baaret Ærbødighed for, den holder Du ikke for sand?

Beralde. Langtfra at holde den for sand, finder jeg, imellem os sagt, at den er en af Menneskenes største Galskaber; og skulde vi betragte det philosophisk, saa kjender jeg intet saa naragtigt, saa latterligt Vindmagerie, som at det ene Menneske giver sig ud for at kunne helbrede det andet.

Argan. Og hvorfor troer Du, at den Ene ikke kan helbrede den Anden?

Beralde. Fordi, min kjære Broder, Hjulene i vor Maskine hidtil have været en Hemmelighed, som ikke noget Menneske har opdaget det mindste af, og fordi Naturen har hængt os et saa tæt Slør for Dinene, at vi ikke kunne see Noget af den.

Argan. Saa Du mener, at Lægerne ikke forstaae Noget?

Beralde. Saamænd gjør de saa. De have som oftest en ret smuk Skolelærdom, tale godt Latin, kunne nævne alle Sygdomme paa Græsk, ere øvede i deres Forklaring og Inddeling; men at kurere dem, det er det de ikke forstaae det mindste af.

Argan. Men hvordan det gaaer, maa man dog indrømme, at Lægerne forstaae mere deraf end Andre.

Beralde. Broder, de forstaae hvad jeg har sagt, men dermed skal de ikke kurere meget; hele Herligheden i deres Kunst bestaaer ikke i andet end prægtig Sqvalder, i en flydende Praten, hvori Du faaer Ord for Grunde og Lofter for Daad.

Argan. Aa, der er Folk, som ere ligesaa fornuftige og erfarne som Du, og vi see jo, at alle Mennesker tage deres Tilflugt til Lægerne, naar de blive syge.

Beralde. Det er et Beviis for den menneskelige Svaghed, men ikke for at deres Kunst er, hvad den giver sig ud for.

Argan. Men Lægerne maae dog troe, at deres Kunst formaaer Noget, siden de anvende den paa sig selv.

Beralde. Fordi der er nogle af dem, som selv ere i den almindelige Vildfarelse, hvilken de føre sig til Nytte, og andre, som føre sig den til Nytte uden at være i den. Din Doctor Laxans for Exempel, han driver saamænd ikke Kunsten af Fiffighed; det er en Mand, som har givet sig Medicinen i Vold med Hud og Haar, som troer stivere paa sine Regler, end paa alle mathematiske Beviser, og som vilde ansee det for en Forbrydelse, dersom man underkastede dem en Prøvelse; en Mand, som ikke finder noget Dunkelt, Tvivlsomt eller Vanskeligt i Medicinen; en Mand, som med den meest indgroede Fordom, den meest haardnakkede Tillid, den meest afgjorte Foragt for sund Fornuft forordner Klysterer og Aareladninger imellem hverandre, uden mindste Betænkning. Du maa ikke tage ham alt det Onde, han gjør Dig, ilde op; han befordrer Dig til Graven i den fuldkomneste Overbeviisning om, at han arbeider paa at skaffe Dig Din Helbred, og tager han Livet af Dig, saa gjør han ikke andet, end hvad han har gjort ved sin Kone og sine Børn, og hvad han i Nødsfald vilde gjøre ved sig selv.

Argan. Du har nu et Horn i Siden paa ham. Men lad os komme til Sagen. Hvad skal man da gjøre naar man er syg?

Beralde. Ingenting.

Argan. Ingenting?

Beralde. Ingenting. Bare holde sig rolig. Naar man blot lader Naturen selv raade, saa hjælper den sig nok lidt efter lidt ud af Forvirringen. Det er vor Uro, vor Utaalmodighed, som fordærver Alt; de fleste Mennesker døe af Lægemidlerne, ikke af Sygdommen.

Argan. Men det kan dog ikke negtes, at man kan hjælpe paa Naturen med visse Ting.

Beralde. Kjære Broder, det er Indbildninger, som vi gjerne ville trøste os med; der har altid iblandt Menneskene grasseret visse smukke Phantasier, som vi troe paa, fordi de smigre os og fordi det var at ønske, at de vare Virkelighed. Naar en Læge fortæller Dig om, at han vil hjælpe, styrke eller lette Naturen, at han vil betage den sit Skadelige og give den hvad den mangler, at han vil bringe den i regelmæssig Virksomhed; naar han taler om at rense Blodet, reparere Leveren, styrke Hjertet, tilbageføre den naturlige Varme, og om at han er i Besiddelse af Hemmeligheder til Livets Forlængelse, saa fortæller han Dig netop Lægekunstens Eventyr. Men naar Du gaaer til Sandheden og Erfaringen, saa finder Du

ikke Noget af det Altsammen; det er som skjønne Drømme, der, naar Du vaagner, ikke efterlade andet end Ærgrelse over at Du har taget Dem for Virkelighed.

Argan. Det er at sige: Alverdens Viisdom er indesluttet i Din Hjerne, og Du vil forstaae mere af det, end alle vort Aarhundredes store Læger.

Beralde. I Ord og i Handling ere Dine store Læger to forskjellige Slags Folk. Hør dem tale, de ere de dygtigste Mænd af Verden; see dem handle, de ere de største Dosmere.

Argan. Sladder! Som jeg hører, er Du skrækkelig lærd. Jeg vilde bare ønske, at der var en af disse Doctorer tilstede, for at lukke Munden paa Dig.

Beralde. Jeg gjør mig ingen Bestilling af at rive ned paa Lægekunsten; lad Enhver troe om den hvad han vil; det er hans Liv og Pung, der tage Skade ved den. Jeg taler kun imellem os. Jeg vilde ønske, jeg kunde bringe Dig ud af Din Vildfarelse og faae Dig til at see et af de Stykker, hvori Molière tager fat paa det Capitel.

Argan. Din Molière er en uforskammet Karl med samt hans Stykker! Det er kjønt at gjøre Nar af saadanne brave Folk som Lægerne.

Beralde. Han gjør ikke Nar af Lægerne, men af det Naragtige i Lægekunsten.

Argan. Hvad har han at gjøre med at gjennemhegle Lægekunsten? Saadan en Dumrian, en uforskammet Person, som vil gjøre sig lystig over Consultationer og Recepter, han vil angribe Facultetet og bringe hæderværdige Mænd paa Theatret?

Beralde. Hvem skal han bringe paa det, naar det ikke skal være de forskjellige Stænder? Man bringer hver Dag Konger og Fyrster paa Brædderne, og de ere da vel af ligesaa god Familie som Lægerne.

Argan. For Pokker og hans Moder, var jeg Doctor, jeg skulde hævne mig for hans Uforskammethed. Blev han syg, jeg lod ham crepere uden Hjælp. Han kunde for mig give sig saa ynkeligt som han vilde, af mig fik han ikke den mindste Aareladning, ikke en Skeefuld Mixtur; jeg vilde sige: crepeer, crepeer! jeg skal lære Dig at gjøre Nar af Facultetet.

Beralde. Du er vred paa ham tilgavns.

Argan. Ja, det er en Tølper! Vare vore Læger fornuftige, de gjorde det.

Beralde. Men han vilde være endnu fornuftigere end Lægerne; han søgte ikke deres Hjælp.

Argan. Destoværre for ham, dersom han ikke tog Medicin.

Beralde. Han har sine Grunde, hvorfor han ikke vilde tage den; han paastaaer, den er kun for stærke Folk, som have saa mange Kræfter, at de kunne døie baade den og Sygdommen, men han har kun saa mange, at han kan udholde Sygdommen.

Argan. Aa, hvilke jammerlige Grunde! Lad os ikke tale mere om det Menneske, det hidser Galden hos mig; Du jager mig Sygdomme i Kroppen.

Beralde. Med Fornøielse. For altsaa at komme paa noget Andet; Du maa ikke strax, fordi Din Datter gjør sig lidt utilbeens, tage en saa fortvivlet Beslutning, som at sætte hende i et Kloster. Her, hvor det gjælder, at vælge Dig en Svigersøn, bør Du ikke blindt hen følge Din Hidsighed. Hvad den Sag angaaer, maa man føie sig en Smule efter en Datters Tilbøielighed; det er jo for hele Livet man gjør et saadant Valg, og al den ægteskabelige Lykke beroer jo ganske derpaa.

Fjerde Scene.

De Forrige. Fleurant (med en Klysteersprøite i Haanden).

Argan. Broder, med Din Tilladelse.

Beralde. Hvad? hvor vil Du hen?

Argan. Min Apotheker — jeg — det skal snart være gjort.

Beralde. Er Du rigtig klog? Kan Du da ikke leve et Dieblik uden at faae Medicin i Dig? Sæt Du det op til en anden Gang, og und Dig en Smule Ro.

Argan. Hr. Fleurant, i Aften eller i Morgen tidlig.

Fleurant (til Beralde). Hvad har De med det at gjøre? De sætter Dem imod medicinske Forordninger og hindrer Hans Velbaarenhed i at faae sit Legeme helbredet ved min Haand? De er moersom, er De! saadan en Dumdristighed!

Beralde. Hvad underslaaer De Dem til at sige? Gaa! Man mærker nok, De er ikke vant til at see Folk i Ansigtet.

Fleurant. De skal ikke drive Abespil med Medicamenter og lade mig spilde min kostbare Tid. Jeg er kommen her efter Recept, og skal nok melde Hr. Doctor Laxans, hvorledes det er blevet mig formeent at efterkomme hans Befaling og gjøre min Pligt. Bi De kun, De skal faae at see! (løber ud).

Femte Scene.

Argan. Beralde.

Argan. Broder, Du er Skyld i, at her skeer en Ulykke.

Beralde. Det er en stor Ulykke at lade være at tage et Klysteer, som Hr. Laxans har befalet! Endnu engang, er det ikke muligt at kurere Dig for Din Doctorgalskab? vil Du da ganske fordømme Dig til at gaae under i Apothekersager?

Argan. Broder, Du taler som et Menneske, der befinder sig vel, men var Du i mit Sted, Du vilde synge i en anden Tone. Det er let at rive ned paa Lægekunsten, naar man strutter af Sundhed.

Beralde. Men hvad Sygdom har Du da?

Argan. Du gjør mig gal! Jeg vilde ønske, at Du havde min Sygdom, for at see om Du da ogsaa vilde spøge. Aa, der er Hr. Laxans.

Sjette Scene.

De Forrige. Laxans. Toinette.

Laxans. Jeg hører nydelige Ting hernede i Døren; jeg hører, at man gjør sig lystig over mine Anordninger, at man negter at bruge de Midler, som jeg har foreskrevet.

Argan. Hr. Doctor, det er ikke —

Laxans. Det maa jeg sige, det er en uhyre Dristighed, en ganske mærkværdig Opsætsighed af en Patient imod hans Læge!

Toinette. Det er frygteligt!

Laxans. Et Klysteer, som jeg selv har gjort mig den Glæde at tillave, —

Argan. Det er ikke mig —

Laxans. Opfundet og tilberedt efter alle Kunstens Regler, —

Toinette. Han har Uret.

Laxans. Og som skulde gjøre en mageløs Virkning i hele Legemet —

Argan. Min Broder —

Laxans. At afvise det med Foragt!

Argan (pegende paa Beralde). Det er ham.

Laxans. Det er en oprørende Handling!

Toinette. Er det ikke?

Laxans. En himmelraabende Fornærmelse mod Medicinen!

Argan. Han er Skyld —

Laxans. En crimen læsæ facultatis, som ikke kan straffes haardt nok!

Toinette. Det har De Ret i!

Laxans. Og hermed erklærer jeg Dem, jeg vil ikke mere have Noget med Dem at gjøre.

Argan. Det er min Broder —

Laxans. Jeg vil ikke staae i mindste Berørelse med Dem.

Toinette. Det kan jeg lide Dem for.

Laxans. Og for at bryde enhver Forbindelse hvori vi ere med hinanden — see der er et Gavebrev, jeg har udstedt til min Søstersøn, fordi han skulde giftes med Deres Datter (sønderriver Gavebrevet og kaster Stykkerne rasende omkring sig).

Argan. Det er min Broder, der har gjort al den Ulykke.

Laxans. Foragte mit Klysteer!

Argan. Lad ham komme med det, jeg vil —

Laxans. Jeg havde paa et Par Dage skullet hjælpe Dem af med den sidste Stump af Deres Sygdom.

Toinette. Han fortjener det ikke!

Laxans. Jeg vilde have ryddet op i Deres Legeme, saa at der ikke skulde være blevet en eneste ond Vædske tilbage.

Argan. Broder! Broder!

Laxans. Og jeg havde ikke behøvet mere end en halv Snees Mixturer for at helbrede Dem lige ned i Grunden.

Toinette. Han er ikke Deres Godhed værd.

Laxans. Men siden De ikke har villet modtage Deres Sundhed af mine Hænder —

Argan. Det er ikke min Skyld!

Laxans. Siden De har afslaaet at vise den Lydighed, som man skylder sin Læge —

Toinette. Det raaber om Hævn!

Laxans. Siden De har gjort Dem opsætsig imod de Medicamenter, jeg har forordnet Dem —

Argan. Paa ingen Maade.

Laxans. Saa siger jeg Dem her: jeg overlader Dem til Deres Constitutions Elendighed, til Deres Indvoldes Uorden, til Deres Blods Fordærvelse, til Deres Galdes Skarphed, til Deres Vædskers Ureenlighed.

Toinette. Det gjør De Ret i.

Argan. Aa Gud hjælpe mig!

Laxans. Og inden fire Dage vil jeg have den Fornøielse at see Dem i en incurabel Tilstand.

Argan. Jeg ulykkelige Menneske!

Laxans. De skal falde i Bradipepsie —

Argan. Hr. Laxans!

Laxans. Fra Bradipepsie i Dispepsie —

Argan. Hr. Laxans!

Laxans. Fra Dispepsie i Apepsie —

Argan. Hr. Laxans!

Laxans. Fra Apepsie i Lienterie —

Argan. Hr. Laxans!

Laxans. Fra Lienterie i Dissenterie —

Argan. Hr. Laxans!

Laxans. Fra Dissenterie i Hydropisie —

Argan. Hr. Laxans!

Laxans. Og fra Hydropisie lige ned i Graven, hvortil Deres Daarskab vil føre Dem! (iler ud; Toinette følger efter ham).

Syvende Scene.

Argan. Beralde.

Argan. Aa, jeg er død! Broder, Broder, Du har slaaet mig ihjel!

Beralde. Hvad feiler Dig da?

Argan. Jeg kan ikke mere. Jeg føler allerede at Lægekunsten hævner sig.

Beralde. Ah, Du er jo gal! Jeg vilde ikke for meget Godt, at Nogen skulde see hvorledes Du tager afsted. Saml Dig dog, kom til Dig selv, og hengiv Dig ikke saa meget til Din Indbildningskraft.

Argan. Du hørte jo hvilke forunderlige Sygdomme han truede mig med.

Beralde. Hvor Du er eenfoldig!

Argan. Han sagde, at jeg skulde blive incurabel inden fire Dage.

Beralde. Og hvad gjør det at han siger det? Er han et Orakel? Naar man hører Dig tale, skulde man troe, at Doctor Laxans holdt Din Livstraad i sin Haand, og at han havde uindskrænket Fuldmagt til, efter Behag, at forlænge eller forkorte den. Tænk dog paa, at Dit Livs Grundstof er i Dig selv, og at det ligesaa lidet staaer til denne Doctor Laxans at berøve Dig Livet, som til hans Mixturer at give Dig det. Det er et Tilfælde, som, naar Du selv vil, skaffer Dig Lægerne af Halsen; eller, kan Du ikke undvære dem, saa er det Dig let at faae en anden, som ikke holder saa forbandet Huus med Dig som denne.

Argan. Ak, Broder, han kjendte min Constitution og vidste hvordan jeg skal tages.

Beralde. Det maa jeg tilstaae, Fordomme har Du fuldt op af og tager Tingen fra en underlig Side.

Ottende Scene.

De Forrige. Toinette.

Toinette. Herre, der er en Doctor, som ønsker at tale med Dem.

Argan. Hvad for en Doctor?

Toinette. En Doctor i Doctorie.

Argan. Jeg spørger, hvem han er.

Toinette. Jeg kjender ham ikke, men han ligner mig som to Draaber Vand, og var jeg ikke overbeviist om, at min Moder var en skikkelig Kone, saa skulde jeg troe, det var en Lillebroer, som hun havde foræret mig efter min Faders Død.

Argan. Lad ham komme ind. (Toinette gaaer).

Niende Scene.

Argan. Beralde.

Beralde. Der har Du jo strax Dit Ønske opfyldt. Den ene Doctor gaaer; strax kommer den anden.

Argan. Jeg er meget bange for, at Du er Skyld i at der tilstøder mig en stor Ulykke.

Beralde. Ha ha ha, Du bliver ved? Nei, Du er uforbederlig.

Argan. Ja, seer Du, alle disse forskrækkelige Sygdomme, som jeg aldrig før har kjendt til, de ligge mig paa Hjertet, og jeg synes —

Tiende Scene.

De Forrige. Toinette (i Doctordragt).

Toinette. Min Herre, tillad at jeg gjør Dem et Besøg, og tilbyder Dem min Tjeneste med alle de Aareladninger og Afføringer, hvortil De maatte trænge.

Argan. Hr. Doctor, jeg takker Dem overmaade meget. (til Beralde) Broder, det er den livagtige Toinette.

Toinette. Min Herre, undskyld et Dieblik; der er et Ærinde, jeg har glemt at give min Tjener; jeg er her strax igjen. (gaaer ud).

Ellevte Scene.

Argan. Beralde.

Argan. Skulde man ikke sige, det var den lyslevende Toinette?

Beralde. Det er sandt, han ligner hende rigtignok meget; men det er da ikke første Gang, at man seer to Mennesker ligne hinanden; der er Historier nok om saadanne Naturtilfældigheder.

Argan. Det har alligevel overrasket mig saadan, at —

Tolvte Scene.

De Forrige. Toinette.

Toinette. Hvad befaler Herren?

Argan. Hvad for Noget?

Toinette. Kaldte Herren ikke paa mig?

Argan. Jeg? nei.

Toinette. Saa maa det have ringet for mine Øren. (vil gaae).

Argan. Bliv lidt og lad os see hvor meget Doctoren ligner Dig.

Toinette. Jo vist, jeg har fuldt op at bestille med Fruens Tøi; nei, jeg har allerede bekigget ham nok. (gaaer).

Trettende Scene.

Argan. Beralde.

Argan. Dersom jeg ikke saae dem begge To, vilde jeg, faae mig Skam, troe, at der var kun een.

Beralde. Jeg har læst mærkværdige Ting om saadanne Ligheder, og i vore Tider have vi jo seet hvorledes Alverden er bleven skuffet ved dem.

Argan. Hvad mig angaaer, af denne havde jeg saamænd ladet mig skuffe; jeg vilde have svoret paa, at det var det samme Menneske.

Fjortende Scene.

De Forrige. Toinette (i Doctorbragt).

Toinette. Min Herre, jeg beder tusinde Gange om Forladelse.

Argan (til Beralde). Det er forbausende.

Toinette. Jeg haaber, De vil ikke tage det ilde op, at jeg er meget nysgjerrig efter at see en saa beromt Patient, som De er; det Rygte, der overalt udbreder sig om Dem, maa undskylde den Frihed, jeg har taget mig.

Argan. Min Herre, jeg er Deres ærbødige Tjener.

Toinette. Jeg seer, at De betragter mig skarpt, min Herre. Hvor gammel troer De vel at jeg er?

Argan. I det høieste kan De være saadan, sex, syv og tyve Aar.

Toinette. Ha ha ha ha, jeg er halvfems.

Argan. Halvfemsindstyve Aar!

Toinette. Ja. Der seer De Virkningen af min Kunsts Hemmeligheder; ved dem har jeg holdt mig saa frisk og rask.

Argan. Herregud, De er saamænd en smuk ung gammel Mand af halvfems at være!

Toinette. Jeg er en reisende Medicus; jeg gaaer fra By til By, Provinds til Provinds, Rige til Rige for at søge berømmelige Opgaver for min Dygtighed, for at finde Syge, som ere min Møie værdige og i en saadan Tilstand, at jeg paa dem kan anvende de store, skjønne Hemmeligheder, som jeg har opdaget i Lægekunsten. Jeg foragter at give mig af med dette lumpne Slæng af almindelige Sygdomme, disse Ubetydeligheder, som Forkjølelser og Gigter, disse Smaafebre, Opstigelser og Qvalmer. Jeg vil have mægtige Sygdomme, gode Hverdagsfebre med Vanvid, gode Skarlagensfebre, gode Pestsmitter, gode solide Vatersoter, gode Sidesting med Brystbetændelser; see det er det, der fornøier mig, det er deri jeg triumferer, og jeg vilde ønske, min Herre, jeg vilde ønske, at De havde alle de Sygdomme, jeg har opregnet, jeg vilde ønske, at De var opgivet af alle Læger, at De laae fortvivlet i Dødskamp, saa skulde jeg vise Dem mine Medicamenters Fortræffelighed og hvor gjerne jeg vilde være Dem til Tjeneste.

Argan. Jeg takker Dem meget for den Godhed, De har for mig.

Toinette. Lad mig faae Deres Puls! — Naa da, vil Du slaae ordentligt! Ja, ja, jeg skal nok lære Dig til at gaae, som Du skal gaae! Ho ho! Puls, Du gjør Dig løbsk; jeg mærker, Du kjender mig ikke endnu. Hvem er Deres Læge?

Argan. Hr. Laxans.

Toinette. Det Menneske staaer ikke i min Tegnebog anført iblandt de store Læger. Hvor siger han, at De har Deres Sygdom?

Argan. Han siger, den sidder i Leveren, men der er Andre, som sige, den er i Milten.

Toinette. Det er nogle Dosmere. Det er i Lungen, De har Deres Sygdom.

Argan. I Lungen?

Toinette. Ja. Hvad føler De?

Argan. Af og til Hovedpine.

Toinette. Meget rigtigt, Lungen.

Argan. Sommetider har jeg ligesom et Slør for Øinene.

Toinette. Lungen.

Argan. Saa har jeg ogsaa hjerteondt.

Toinette. Lungen.

Argan. Og undertiden Træthed i alle Lemmerne.

Toinette. Lungen.

Argan. Imellem faaer jeg ogsaa Klemmelse over Maven, ligesom Colik.

Toinette. Lungen. De har Appetit til hvad De spiser?

Argan. Ja, Hr. Doctor.

Toinette. Lungen. De holder af et lille Glas Viin?

Argan. Ja, Hr. Doctor.

Toinette. Lungen. Vil gjerne falde i en lille Slum efter Maaltidet og holder meget af at sove?

Argan. Ja, Hr. Doctor.

Toinette. Lungen, Lungen — jeg siger Dem det, Lungen. Hvad har Deres Læge ordinneret Dem at spise?

Argan. Kjødsuppe.

Toinette. Dosmer!

Argan. Vildt.

Toinette. Dosmer!

Argan. Kalvekjød.

Toinette. Dosmer!

Argan. Fjærkræ.

Toinette. Dosmer!

Argan. Blødsødne Æg.

Toinette. Dosmer.

Argan. Og om Aftenen syltede Blommer, for at lette Fordøielsen.

Toinette. Dosmer!

Argan. Men især at drikke dygtigt Vand i Vinen.

Toinette. Ignorantus, ignoranta, ignorantum! De skal drikke Viin uden Vand; og for at fortykke Deres Blod, som er for tyndt, skal De spise god Oxesteg, godt fedt Flesk og god hollandsk Ost; for at sammenbinde og sammenklæbe Deres Blod maa De nyde Grød og Risenvelling, Kartofler og Pandekager. Deres Læge er et Fæ. Jeg skal sende Dem en, som er dannet i min egen Skole, og jeg vil selv engang imellem see til Dem, saa længe jeg er her i Byen.

Argan. Jeg er Dem uendelig forbunden.

Toinette. Hvad Fanden gjør De med den Arm der?

Argan. Hvad jeg gjør med Armen?

Toinette. Var det min Arm, jeg lod den sætte af paa Øieblikket.

Argan. Hvorfor?

Toinette. Seer De ikke, at den tager hele Næringen til sig og berøver denne Side alt hvad den skal have at leve af?

Argan. Ja men jeg trænger til Armen.

Toinette. Der har De ogsaa et høire Oie, som jeg lod stikke ud, dersom det var mit.

Argan. Skulde jeg lade Oiet stikke ud?

Toinette. Mærker De ikke, at det sidder det andet i Veien og tager al dets Næring fra det? Følg De mit Raad, ud med det, jo før jo heller; desto klarere seer De med det venstre.

Argan. Det haster dog ikke.

Toinette. Farvel. Det gjør mig ondt, at jeg maa forlade Dem saa snart; men jeg skal til en stor Consultation, der skal finde Sted i Anledning af en Mand, som døde igaar.

Argan. En Mand, som døde igaar?

Toinette. Ja, vi skal see at finde ud, hvad vi skulde have gjort for at faae ham til at leve. Deres Tjener til vi sees.

Argan. De veed, at Patienter følge Ingen til Døren. (Toinette gaaer).

Femtende Scene.

Argan. Beralde.

Beralde. Det maa jeg sige, det er en Doctor, der lader til at være flink.

Argan. Ja men han gaaer noget glubsk tilværks.

Beralde. Det gjør alle store Læger.

Argan. At sætte mig en Arm af, stikke mig et Oie ud, for at det andet kan befinde sig vel! Saa vil jeg dog heller have, at det andet ikke skal befinde sig saa vel. Det var en artig Kuur, at gjøre mig eenarmet og eenøiet.

Sextende Scene.

De Forrige. Toinette.

Toinette (lader som hun taler til Nogen udenor). Lad være, lad være; nei mange Tak. Nu har jeg ikke Lyst til Fjas.

Argan. Hvad er det?

Toinette. Ih, det er Deres Doctor; han vilde føle mig paa Pulsen.

Argan. Vil man tænke sig, og han er halvfems!

Beralde. Men hør engang, Broder; siden Du nu har lagt Dig ud med Doctor Larans, vil Du da ikke tillade, at jeg taler med Dig om det Partie, hvortil der er Leilighed for Din Datter?

Argan. Nei, Broder, nei; jeg vil have hende i Kloster, fordi hun har sat sig imod min Villie. Jeg mærker nok, der stikker noget Kjærlighedsvæsen under; jeg har opdaget visse hemmelige Sammenkomster, som man ikke veed, at jeg har opdaget.

Beralde. Aa hvad, om der nu er en Smule Kjærlighed med i Spillet, er det en Forbrydelse? Du kan jo ikke have Noget imod det, naar det gaaer ud paa saa ærlige Hensigter, som et Giftermaal.

Argan. Lige godt, hun skal være Nonne; det er afgjort.

Beralde. Saa er det fordi der er Nogen, Du vil gjøre en Fornøielse.

Argan. Jeg forstaaer Dig. Det kommer Du altid med; altid skal Du skumle over min Kone.

Beralde. Reent ud sagt, ja det var Din Kone jeg meente. Ligesaa lidt som jeg kan finde mig i det Afguderie, Du driver med Medicinen, ligesaa lidt kan jeg finde mig i det Afguderie, Du driver med hende, eller taale, at Du blindt løber i hendes Snarer.

Toinette. Aa, Hr. Beralde, tal aldrig om Fruen; det er en Kone, der ikke er Plet paa, en Kone, som ikke kjender til List, og som elsker Herren, elsker ham — uh, det er ikke til at beskrive.

Argan. Spørg Du hende, hvordan hun kan kjæle for mig.

Toinette. Jo jeg takker.

Argan. Hvor urolig hun er over min Sygdom.

Toinette. Det skal jeg love for.

Argan. Og hvordan hun gaaer og piller og pusler om mig.

Toinette. Ja, det er vist. (til Beralde) Skal jeg overbevise Dem? skal jeg lige paa Oieblikket lade Dem see, hvor høit Fruen elsker Herren? (til Argan) Herre, aa lad mig give Deres Hr. Broder en ordentlig Sandsekage, og vise ham, hvordan han tager feil.

Argan. Paa hvad Maade?

Toinette. Fruen kommer strax hjem. Stræk Dem nu ud i Lænestolen og lad som De var død. De skal see hvor hun bliver bedrøvet, naar hun faaer det at høre.

Argan. Det er godt! Det vil jeg gjerne.

Toinette. Ja, men lad hende nu ikke jamre sig for længe, for hun kunde let døe af det.

Argan. Lad mig om det.

Toinette. Tys! (til Beralde) Skjul De Dem her, i denne Krog. (Beralde skjuler sig).

Argan. Toinette! — man kan da vel ikke komme til Noget ved at lade som man er død?

Toinette. Nei, nei. Hvad skulde man komme til? Stræk Dem bare ud! Hvor vi skal have Løier af at gjøre Deres Broder til Skamme. Hys, der er Fruen! Lig nu godt stille!

Syttende Scene.

De Forrige. Beline.

Toinette (lader som hun ikke seer Beline). Aa Gud bevares! — aa hvilken Ulykke! — O, hvilket gyseligt Tilfælde!

Beline. Hvad er det, Toinette?

Toinette. Aa, Frue!

Beline. Hvad er det?

Toinette. Deres Mand er død!

Beline. Er min Mand død?

Toinette. Han er død! ja den stakkels salig Mand er død!

Beline. Virkelig?

Toinette. Virkelig. Der er endnu Ingen, som veed denne Ulykke; jeg var her ganske alene. Han gik bort i mine Arme. Der ligger han, saa lang han er, i sin Stol.

Beline. Himlen være lovet! Der blev jeg befriet for en stor Byrde. Hvor Du er taabelig, Toinette, at Du tager saadan afsted over hans Død.

Toinette. Jeg troede, Frue, at jeg skulde græde?

Beline. Snak, det er ikke Umagen værdt. Hvad Ulykke er der i Tabet af ham? Til hvad Nytte var han her i Verden? Et Menneske, som var Alle til Besvær, ureenlig, ækel, som altid slugede Medicin i sig; altid harkede, hostede og spyttede; eenfoldig, kjedsommelig, gnaven; bestandig til Uleilighed for os Andre og idelig paafærde til at skjælde Piger og Tjener ud.

Toinette. Det er saamænd en deilig Ligpræken.

Beline. Hør, Toinette, Du maa være mig behjælpelig med at udføre, hvad jeg har isinde; Du kan være vis paa, jeg skal forskylde Dig godt for hvad Du er mig til Villighed i. Siden, til al Lykke, Ingen endnu veed Noget derom, saa ville vi bære ham ind i hans Seng og holde hans Død hemmelig indtil jeg har faaet alting istand. Der er nogle Papirer og endeel Penge, som jeg vil tage til mig; det var jo Synd om jeg skulde have tilbragt mine bedste Aar for Ingenting. Kom, Toinette, lad os først tage alle hans Nøgler.

Argan (reiser sig rask). Saa sagte.

Beline. Ah!

Argan. Ei, min Engel, er det saadan Du elsker mig?

Toinette. Aa aa, den salig Mand er ikke død!

Argan (til Beline, som gaaer). Det glæder mig at see Deres Venskab for mig, lille Frue, og at høre den deilige Lovtale, som De holdt over mig. Det var et Vink, som skal gjøre mig klogere for Eftertiden og holde mig fra meget, som jeg ellers vilde have gjort.

Attende Scene.

De Forrige (uden Beline).

Beralde (kommer frem af sit Skjul). Naa, Broder, hvad siger Du til det?

Toinette. Det havde jeg, saae mig Skam, aldrig troet! — Men jeg hører Deres Datter; læg Dem ligesom før, og lad os see, hvorledan hun vil bære sig ad ved Deres Død. Det er Noget, som det ikke er galt at holde Prøve paa, og siden De er i Gang, kan De jo ved den Leilighed lære at kjende Deres Families Sindelag imod Dem. (Argan strækker sig ud i Lænestolen; Beralde skjuler sig).

Nittende Scene.

De Forrige. Angelique.

Toinette (lader som hun ikke seer Angelique). Nei, hvilken skrækkelig Hændelse! o hvilken skrækkelig Hændelse! o hvilken Sorgens Dag!

Angelique. Hvad er der, Toinette? Hvad græder Du for?

Toinette. Ak, jeg har sørgeligt Nyt at fortælle Dem.

Angelique. Hvad da? hvad?

Toinette. Deres Fader er død!

Angelique. Min Fader er død?

Toinette. Ja, der seer De ham; han døde nylig i en Besvimelse, som paakom ham.

Angelique. O Gud, hvilken Ulykke! hvilken skrækkelig Ulykke! Ak, skulde jeg miste min Fader, den eneste Støtte, jeg havde i Verden; og det, til min Fortvivlelse, i et Øieblik, da han var vred paa mig! O, hvad skal jeg gjøre? hvad skal der blive af mig? O, hvor skal jeg finde Trøst for et saa stort Tab!

Tyvende Scene.

De Forrige. Cleante.

Cleante. Hvad feiler Dem, indtagende Angelique? Hvad Ulykke er der hændet Dem at De græder?

Angelique. Ak, jeg græder over at jeg har tabt det Kjæreste, det Dyrebareste, jeg havde i Verden; jeg græder over min Faders Død.

Cleante. Hans Død! — hvilken overraskende Ulykke! — Min Gud, jeg havde, ved alt, hvad der er helligt, bedet Deres Onkel at overtale ham til at skjænke mig Deres Haand, og kom nu, for at gjøre ham et Besøg, i den Hensigt, ved ærbødige Forestillinger og Bønner, at bevæge ham til at opfylde mit Ønske.

Angelique. O, Cleante, lad os ikke nu tale derom. Siden jeg har mistet min Fader, er jeg kun opfyldt af den smertelige Tanke, at han i sine sidste Øieblikke har tænkt paa mig med Vrede, at jeg har gjort

ham imod, at han ikke har tilgivet mig. (kaster sig paa Knæ) O, min Fader, lad mig omfavne Dine Knæe, for at udtale min bittre Anger —

Argan (omfavner Angelique). O mit Barn!

Angelique. Ah!

Argan. Kom! Vær ikke bange; jeg er ikke død. Kom, Du er mit ægte Blod, min virkelige Datter, og jeg er sjeleglad over at have seet Dit gode Exempel. (Beralde træder frem).

Angelique. O, hvilken behagelig Overraskelse! Fader, siden Himlen, til min høieste Lykke, atter skjænker mig Dem, tillad, at jeg for Deres Fødder beder Dem om een Ting: Dersom De ikke billiger mit Hjertes Tilbøielighed, dersom De ikke vil skjænke Cleante min Haand, o for Guds Skyld, tving mig i det mindste ikke til at tage en Anden. O, det er det Eneste, jeg bønfalder Dem om.

Cleante (kaster sig ogsaa for Argans Fødder). Lad Dem røre af hendes og mine Bønner, og modsæt Dem ikke den hellige Tilbøielighed, vi begge føle saa varmt og inderligt for hinanden.

Beralde. Naa, Broder, kan Du staae imod det Syn?

Toinette. Herre, kan De være ufølsom for al denne Kjærlighed?

Argan. Naar han vil studere Lægekunsten, lad ham faa tage hende. (til Cleante) Ja, vil De blive Doctor, godt, saa giver jeg Dem min Datter.

Cleante. Med Fornøielse. Er der ikke andet i Veien for at blive Deres Svigersøn, saa vil jeg blive Doctor, ja Apotheker med, om det skulde være. Det er ingen farlig Sag; jeg vilde gjøre det, der var langt vanskeligere, for at vinde min indtagende Angeliques Haand.

Beralde. Veed Du hvad, Broder? det forekommer mig for vidtløftigt for ham og for farligt for Dig. Han er ung og forelsket; med de to Egenskaber kan han aldrig blive værdig til at anfortroes et Legeme, der er saa beladt med store Sygdomme, som Dit.

Argan. Ak ja, Du har destoværre Ret. Saa faaer han da at tage hende, uden at blive Doctor.

Beralde. Hør, jeg faaer ogsaa et bedre Indfald. Bliv selv Doctor!

Toinette. Det var en ypperlig Tanke! Herre, det er et probat Middel imod alle mulige Sygdomme; thi De kan da sagtens begribe, ingen Sygdom er saa gal, at den giver sig i Kast med en Doctor.

Argan. Der er Noget i. Men jeg er saa gammel.

Toinette. Desto bedre, Herre! Tænk, hvilken Viisdom og hvor mange Erfaringer De har forud for andre unge Begyndere.

Argan. Du har Ret, Toinette! (til de Andre) Hun har Skam Ret.

Beralde. Vist har hun. Altsaa —?

Toinette. Herren vil blive Doctor?

Argan (ivrig). Det vil jeg! — saa kan jeg da være syg med større Sikkerhed —

Toinette. Mindre Bekostning —

Argan. Og mere Fornøielse; for fra det Dieblik, at jeg lærer at kjende alle mine Sygdomme —

Beralde. Saa bliver Du af med dem, ja det svarer jeg Dig for.

No.		mk	ß
73.	Duellanterne, comisk Syngestykke af Th. Overskou.	1	8
74.	Jean, Skuespil i to Afdelinger, af Théaulon og Signol	1	
75.	Michel Perrin eller Politispionen uden at vide det, Vaudeville af Melesville og Ch. Duveyrier	1	12
76.	Skilles og mødes, original dramatisk Digtning af H. C. Andersen . .	1	12
77.	Marie Stuart, Sørgespil af Schiller	3	
78.	En Hytte og hans Hjerte! Lystspil af Scribe og Alphonso.	1	4
79.	Guldkorset, Lystspil efter det Franske, oversat ved J. L. Heiberg . . .	2	
80.	Lestocq eller Stats=Intriguen, Opera af Scribe, Musikken af Auber . .	2	
81.	Don Juan af Østerrig, Skuespil af Casimir Delavigne	2	8
82.	Smeden i Neumark, original dramatisk Skildring.	=	12
83.	En fattig Kones Testamente, Drama efter V. Ducange	1	12
84.	Den Gjerriges Datter, Skuespil af Bayard og Poul Duport.	1	6
85.	Coliche, Lystspil efter det Franske ved J. L. Heiberg	1	
86.	Poul Clifford, Skuespil af Melesville og Duveyrier	1	8
87.	En Criminalproces, Lystspil af Rosier	2	4
88.	Enkens Mand, Lystspil af Alexander Dumas	1	4
89.	Et ungt Ægtepars Huusholdning, Lystspil af Scribe og Bajard . . .	1	
90.	Et Hjem, dramatisk Idyl paa Vers	1	
91.	Frieren og hans Ven, Lyspil af Ancelot og Alexis de Comberousse . .	1	8
92	Grev Saint=Germain, Skuespil af Alphonso François og Fournier . .	1	8
93.	Brama og Bayaderen, Opera af Scribe, Musikken af Auber	=	12
94.	Farinelli, Lystspil efter det Franske, oversat af J. L. Heiberg	1	8
95.	Valeur & Compagnie, Komedie efter Bayard og Devorme	1	
96.	Man kan hvad man vil, Lystspil, oversat af J. L. Heiberg	1	8
97.	Huus=Undersøgelsen, Drama af Daubigny og Adolph Ponjol	1	
98.	Feiltagelserne, Komedie, oversat efter det Engelske ved N. V. Dorph . .	1	12
99.	Jødinden, Opera af Eugène Scribe; Musiken af Halevy	1	4
100.	Enten elskes eller døe! Lystspil af Scribe	1	
101.	En Kones Caprice, Syngestykke af Lesguillon	1	
102.	Bæbu, comisk Syngespil af W. A. Wohlbrück	1	8
103.	Kean, Skuespil af Alexander Dumas	2	
104.	Sauvegarden, Lystspil af Ancelot og Alexis de Comberousse	=	12
105.	Stella, Skuespil af Scribe	1	
106.	Valérie, Comedie efter Scribe og Melesville	1	
107	Den sorte Domino eller Eventyret paa Maskeraden, Syngespil af Scribe	2	
108.	Et Giftermaal under Keisertiden, Lystspil af Ancelot og Paul Duport .	1	8
109.	Parykmageren, Syngespil af E. de Planard og Paul Duport. . . .	1	8
110.	Onkels Hemmelighed, Lystspil af Varin	1	
111.	Hofnarren imod sin Villie, Lystspil af Melesville og Xavier	1	4
112.	Clermont eller Kunstnerens Kone, Skuespil af Scribe og Vanderburch .	1	4
113.	Den Usynlige paa Sprogø, dramatisk Spøg af H. C. Andersen . .	1	
114.	Anno: Et Tusinde, Syngestykke af Melesville og P. Foucher	1	
115.	Kammeraterne, Comedie af Scribe	2	8
116.	Bryggeren i Preston, Syngestykke af de Leuven og Brunswick. . . .	1	12
117.	Bedstefader Guérin, Skuespil af Laurencin og de Cey	1	8
118.	En Bryllupsdags Fataliteter, originalt Lystspil af Th. Overskou . . .	1	8
119.	Fabrikanten, Skuespil af Emilie Souvestre	1	8
120.	Sheriffen, Syngestykke af Scribe	2	
121.	Østergade og Vestergade, eller: Det er Nytaarsdag i Morgen; originalt Lystspil af Th. Overskou	2	8
122.	Regimentets Datter, Syngespil af Saint Georges og Bayard . . .	1	8
123.	De Uafhængige, Comedie af Scribe	1	12
124.	En Comedie i det Grønne, Vaudeville af H C. Andersen	1	
125.	Zanette, eller: Spøg ikke med Ild; Syngespil af Scribe og Saint Georges	1	12
126.	Bagtalelsens Skole, Comedie af Sheridan	2	4
127.	Dronning for en Dag, Syngespil af Scribe og St. Georges	2	
128.	Familien Mazarin, Skuespil af Ancelot	1	12
129.	Den Gjerrige, Comedie af Molière	2	
130.	De lykkelige Skinsyge, Lystspil, overs. efter Grev Girand af Th. Overskou	=	12
131.	En Nattegjæst, Vaudeville=Spøg efter Lockroy og Anicet af Th. Overskou	=	12
132.	Gabrielle de Belle=Isle, Drama af Alexander Dumas	2	
133.	Edwards Sønner, Tragoedie i 3 Akter, oversat af Carl Borggaard .	2	
134.	Et Glas Vand eller liden Tue kan vælte stort Læs, Comedie af Scribe .	2	4
135.	Scapins Skalkestykker, Lystspil af Molière	1	8
136.	Richard Savage eller de to Kroner, Lystspil af Moreau	1	
137.	En Hverdagshistorie, Lystspil af N. Fournier	=	12
138.	Et Ægteskab i Ludvig den Femtendes Tid, Comedie af A. Dumas . .	2	8
139.	Capriciosa eller Familien i Nyboder, orig. Folkecomedie af Arnesen og Overskou	2	4
140.	Et Testament, Skuespil af Alexander Duval	1	8
141.	Doctoren imod sin Villie, Lystspil af Moliere	1	
142.	Suzettes Medgift, Lystspil af P. Dinaux og Gustave Lemoine . . .	2	
143.	En Lænke, Comedie af Eugene Scribe	2	8
144.	Wilhelm Tell, af Jony og Hippolyte Bis	1	

No.		mℬ	ß
145.	De Utrøstelige, Lystspil af E. Scribe	1	
146.	Herren seer Dine Veie! Drama med Sang af d'Ennery og Lemoine	2	
147.	Fristelsen eller onde Tanker komme, men maa ikke huses, Skuespil af Forfatteren til „Indqvarteringen"	1	4
148.	Kronjuvelerne, Syngespil af Scribe og de Saint Georges	2	4
149.	Ørkenens Søn, romantisk Skuespil af Frederik Halm	2	
150.	Hugenotterne, Opera af Scribe, Musiken af Meyerbeer	1	8
151.	Statsmand og Borger, Skuespil af Scribe	2	4
152.	Don Juan eller Steengjestebudet, Comedie af Moliere	1	8
153.	Oscar, Skuespil af Scribe	1	4
154.	Den hjemkomne Sømand, Skuespil af C. Hauch	1	12
155.	Eventyr i Fastelavn, originalt Lystspil	1	4
156.	Ude og hjemme, Comedie, oversat af det Franske	1	12
157.	Den adelsgale Borger, Comedie af Moliere	1	12
158.	Don Cæsar de Bazan, Lystspil efter Dumanoir og Dennery	1	8
159.	Nathan den Vise, Drama af G. E. Lessing	3	8
160.	Den gale Dag eller Figaros Bryllup, Comedie af C. de Beaumarchais	2	12
161.	Czaren og Tømmermanden, Opera af Lortzing	1	12
162.	Fruentimmer-Skolen, Comedie af Moliere	2	8
163.	Kunsten at skaffe sig Tilbedere, Lystspil af Melesville og Charles Duveyrier	2	
164.	Overraskelser, Lystspil; oversat efter E. Scribes Vaudeville "Les surprises"	1	
165.	Tjeneren sin Herres Medbeiler, Lystspil af A. R. Lesage, overs. af Overskou	1	
166.	En Kone der springer ud af Vinduet, Lystspil af Scribe og Lemoine	1	
167.	Verden vil bedrages, Lystspil af Scribe	2	8

Følgende Stykker ere udkomne særskilte:

Den 28. Januar, original Vaudeville af J. L. Heiberg	2	
Aprilsnarrene, ligeledes af Samme	4	8
De Uadskillelige, ligeledes af Samme	4	8
Syv militaire Piger, Vaudeville	3	
Et Eventyr i Rosenborg Have, Syngespil af J. L. Heiberg	4	
Kjerligheds Drømme, Vaudeville af Scribe	3	
Pigen ved Søen, Opera	3	
Elverhøi, originalt Skuespil af J. L. Heiberg	4	
Seer jer i Speil, Lystspil af Töpfer	2	
Kjerlighed og Politi, original Vaudeville af H. Hertz	2	
Guldbryllupsfrierierne, original Vaudeville	2	
Vennernes Fest, original Vaudeville af Rosenkilde	3	
Den dramatiske Skræder, originalt Lystspil af Samme	3	
Secretairen og Kokken, Lystspil af Scribe	1	
Den hvide Dame, Syngestykke af Scribe	3	
Amors Genistreger, originalt Lystspil af H. Hertz	4	8
Kunstnerliv, original Vaudeville af Overskou	3	
Den skjønneste Dag i Livet, Vaudeville af J. L. Heiberg	1	8
De Danske i Paris, Vaudeville af J. L. Heiberg	3	
Robert af Normandiet, Opera af Scribe og Delavigne	3	
Rekruten, Vaudeville, localiseret af Overskou	2	
En Fødselsdag i Slutteriet, Vaudeville af Th. Overskou	3	
Alferne, Eventyr-Comedie af J. L. Heiberg	3	
Heiberg, Emilies Hjertebanken, med Musik	1	8
— Grethe i Sorgenfrie, med Musik	1	8
— Ulla skal paa Bal, med Musik	2	
Valgerda, originalt Lystspil i 2 Acter	3	8
En Søndag paa Amager, original Vaudeville	3	
Abekatten, original Vaudeville	3	

Balletter: Diana 1 Mk., Søvngjængersken 1 Mk., Victors Bryllup 8 Sk., Hertugen af Vendômes Pager 12 Sk., Paul og Virginie 1 Mk., Faust 1 Mk., Veteranen eller det gjæstfrie Tag 1 Mk., Tyrolerne 12 Sk., Nina eller den Vanvittige af Kjerlighed 12 Sk., Waldemar 1 Mk., Sylphiden 1 Mk., Don Qvixote 1 Mk., Phantasiens Øe 1 Mk., Festen i Albano 8 Sk., Fædrelandets Muser 8 Sk., Toreadoren 1 Mk., Napoli 1 Mk., Erik Menveds Barndom 1 Mk., Bellmann 4 Sk., Kirsten Piil 8 Sk., Raphael 12 Sk., Nymphen Chloris 8 Sk., Penelope 4 Sk., Den hvide Rose 4 Sk., Gamle Minder 8 Sk., Conservatoriet 8 Sk.

Schubothes Boghandling,
paa Børsen.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.